

บทที่ 4

บันเทิงคดีสำหรับวัยรุ่น

บันเทิงคดีเป็นร้อยแก้วประเภทหนึ่งซึ่งเรื่องที่เขียนขึ้นนั้นมีจินตนาการมากกว่าข้อเท็จจริง มีจุดมุ่งหมายให้เกิดความบันเทิงแก่ผู้อ่าน

1. จุดมุ่งหมายของการเขียนบันเทิงคดี

ผู้เขียนบันเทิงคดีจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนเพื่อสื่อความเกี่ยวกับสังคม 2 ประการ คือ

1.1 ให้ความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยี กฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณี โครงสร้าง และสถาบันในสังคม

1.2 ให้ความรู้เกี่ยวกับคุณค่าและทัศนคติของสังคม ตลอดจนความคาดหวังของสังคม จากตัวละครในเรื่อง

2. ประเภทของบันเทิงคดี

บันเทิงคดีแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 นวนิยาย (Novel)

2.2 เรื่องสั้น (Short story)

2.1 นวนิยาย (Novel)

นวนิยาย คือ ร้อยแก้วที่แต่งเป็นเรื่องยาว จำลองภาพและเหตุการณ์จากชีวิตจริงจากนิทานพื้นบ้าน จากจินตนาการหรือประสบการณ์ นวนิยายแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

2.1.1 นวนิยายรัก จะมีลักษณะเป็นนวนิยายรักเบาสมองและรักสุขซึ่งจบลงอย่างเป็นสุขหรือรักโศกที่จบลงอย่างไม่เป็นสุข

2.1.2 นวนิยายสะท้อนสังคม มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่ง ในสมัยใดสมัยหนึ่งอาจเป็นปัญหาสังคมหรือไม่ใช่ปัญหาก็ได้

2.1.3 นวนิยายแสดงข้อคิดหรือปัญหา แสดงทัศนะของผู้แต่งเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เฉพาะที่เป็นปัญหาสังคม

2.1.4 นวนิยายชีวิตโลดโผน ตัวเอกของเรื่องจะเก่งมาก ต่อสู้ชีวิตและจบลงอย่างเป็นสุข

- 2.1.5 อาชญนิยาย เป็นเรื่องลึกลับ ผจญภัยและมีการต่อสู้
- 2.1.6 นวนิยายผจญภัย มีการเสี่ยงอันตราย บางครั้งอาจมีเหตุการณ์เหนือธรรมชาติจากจินตนาการจากผู้แต่ง
- 2.1.7 หัสนิยาย เป็นนวนิยายที่เขียนเพื่อความสนุกสนานของผู้อ่านเป็นสำคัญ
- 2.1.8 นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ เกี่ยวเนื่องกับเหตุการณ์ในอดีต ตัวละครอาจเป็นตัวละครในประวัติศาสตร์บ้าง
- 2.1.9 นวนิยายการเมือง เป็นเรื่องต่อสู้ทางการเมืองและล้อเลียนการเมือง
- 2.1.10 นวนิยายอิงพุทธศาสนา เป็นนวนิยายที่มีธรรมะในพระพุทธรูปศาสนาเป็นแกนของเรื่อง
- 2.1.11 นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ เป็นนวนิยายที่สร้างจากจินตนาการของผู้เขียนโดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เป็นหลัก

2.1.12 นวนิยายอิงวรรณคดี เป็นนวนิยายที่นำเรื่องราวในวรรณคดีมาเขียนใหม่

2.1.13 นวนิยายภูติผีปีศาจ เป็นเรื่องอำนาจลึกลับ ผีดิบ ผีสิง เป็นต้น

2.2 เรื่องสั้น (Short story)

เรื่องสั้น คือ ร้อยแก้วที่มีองค์ประกอบด้วยโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนาอย่างเดียวกับนวนิยาย แต่สั้นกว่า เรื่องสั้นที่สมบูรณ์ ควรประกอบด้วยโครงเรื่อง แก่นของเรื่องมีประการเดียวใช้เวลาและสถานที่ (ฉาก) น้อย ตัวละครน้อย และมีปริมาณคำประมาณ 4,000–5,000 คำ เรื่องสั้นแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

2.2.1 เรื่องสั้นประเภทผู้ร้ายผู้ดี คือเรื่องสั้นที่ตัวละครสำคัญเป็นโจรหรือผู้ร้ายที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคมหรือประเทศชาติ

2.2.2 เรื่องสั้นประเภทจิตวิทยา คือเรื่องสั้นที่มีสาระของจิตวิทยาอยู่ในเนื้อเรื่อง อาจเป็นความกดดันทางอารมณ์ ความผิดปกติทางเพศ การขาดความรักความอบอุ่น การได้รับความรักมากเกินไป ความระแวงสงสัย เป็นต้น

2.2.3 เรื่องสั้นประเภทแนวสังคม คือเรื่องสั้นที่ตัวละครสำคัญในเรื่องต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมในสังคมหรือกล่าวถึงสังคมที่คนทุจริตสร้างความเดือดร้อนให้แก่คนดี

2.2.4 เรื่องสั้นประเภทผจญภัย คือเรื่องสั้นที่ตัวละครสำคัญผจญภัยอันตรายต่าง ๆ อาจจะเกี่ยวกับการค้นหาทรัพย์สมบัติหรือการปฏิบัติการอื่น ๆ ที่เสี่ยงอันตราย

2.2.5 เรื่องสั้นประเภทแสดงข้อคิด คือเรื่องสั้นที่พฤติกรรมของตัวละครสำคัญแสดงให้เห็นความคิดที่น่าสนใจต่าง ๆ

2.2.6 เรื่องสั้นประเภทอาชญากรรมและการสืบสวน คือเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับการ

ฆาตกรรมหรือโจรกรรมและมีการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิด

2.2.7 เรื่องสั้นประเภทจารกรรม คือเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับการสืบราชการลับ การจารกรรมและการต่อต้านการจารกรรม

2.2.8 เรื่องสั้นประเภทสงคราม คือเรื่องสั้นที่แสดงถึงความโหดร้ายของสงคราม

2.2.9 เรื่องสั้นประเภทอิงประวัติศาสตร์ คือเรื่องสั้นที่เนื้อเรื่องกล่าวถึงเหตุการณ์ในยุคสมัยที่ไม่ใช่ปัจจุบัน จะมีเค้าจากประวัติศาสตร์มากหรือน้อยก็ได้

2.2.10 เรื่องสั้นประเภทวิทยาศาสตร์ คือเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับความก้าวหน้าต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไปยังดาวเคราะห์ดวงอื่น การสงครามระหว่างมนุษย์ในโลกเรากับมนุษย์ในโลกอื่น การค้นพบและประดิษฐ์กรรมใหม่ ๆ ฯลฯ

2.2.11 เรื่องสั้นประเภทลึกลับสยองขวัญและเหนือธรรมชาติ คือเรื่องสั้นที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับภูติผีปีศาจ สัตว์ประหลาด อภินิหาร เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้ หรือสถานที่ (โดยเฉพาะปราสาท) ที่เหตุการณ์ประหลาดและน่ากลัวเกิดขึ้น

2.2.12 เรื่องสั้นประเภทเกี่ยวกับท้องถิ่นหรือลูกทุ่ง คือเรื่องสั้นที่ตัวละครเป็นชาวชนบทและใช้ฉากชนบท

2.2.13 เรื่องสั้นประเภทตะวันตก คือเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับการบุกเบิกภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา หรือชีวิตของคนที่อยู่อาศัยในบริเวณนั้น ตัวละครมักเป็นเจ้าของปศุสัตว์ โคบาล พวกนอกกฎหมาย ผู้รักษากฎหมาย อินเดียนแดง เป็นต้น

2.2.14 เรื่องสั้นประเภทรักโศก คือเรื่องสั้นที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับวิถีความรักระหว่างชายหญิง ความรักที่ไม่ราบรื่นซึ่งมักจะสิ้นสุดลงด้วยความสมหวัง

2.2.15 เรื่องสั้นประเภทขบขัน คือเรื่องสั้นที่มีเนื้อเรื่องเบาสมอง มุ่งให้ความบันเทิงเป็นใหญ่

2.2.16 เรื่องสั้นประเภทล้อเลียน คือเรื่องสั้นที่มีเนื้อเรื่องล้อเลียนความผิดพลาดของมนุษย์ สถาบันการเมืองและทางศาสนา นิสัยและขนบธรรมเนียมของสังคม ผู้มีอำนาจและผู้ไร้อำนาจ คนรวยและคนจน

2.2.17 เรื่องสั้นประเภทการเมือง คือเรื่องสั้นที่มีจุดเน้นอยู่ที่ลัทธิการเมืองภายในหรือภายนอกประเทศ

2.2.18 เรื่องสั้นประเภทเพื่อฝันหรือเหนือวิสัย คือเรื่องสั้นที่มีเนื้อเรื่องประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เกินความเป็นจริงหรือเหนือวิสัย

3. ส่วนประกอบของการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น

วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีอันได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น มีส่วนประกอบที่สำคัญ ๆ ดังนี้

3.1 เหตุการณ์ในเรื่อง เนื้อเรื่อง และโครงเรื่อง

3.1.1 เหตุการณ์ในเรื่อง คือเรื่องที่ยังเกิดขึ้นแก่ตัวละครหรือพฤติกรรมของตัวละครเป็นรายละเอียดแต่ละเรื่องไป เช่น ตัวเอกไปห้างสรรพสินค้าแล้วชนหญิงสาวตรงประตูทางเข้าเป็นเหตุการณ์หนึ่ง หญิงสาวแสดงอาการโกรธเขาตามไปร้องอนเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง เมื่อปรับความเข้าใจกันได้เขาขับรถไปส่งเธอที่บ้าน เป็นเหตุการณ์ต่อมาอีกตอนหนึ่ง เหล่านี้เป็นเหตุการณ์หลายตอนเกิดขึ้นแก่ตัวละครทั้งสอง ในนวนิยายและเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง ๆ ย่อมมีเหตุการณ์ต่อเนื่องกันหลายเหตุการณ์

3.1.2 เนื้อเรื่อง คือเหตุการณ์ต่าง ๆ หลายเหตุการณ์ที่ผู้แต่งนำมาแต่งให้เป็นเรื่องราวต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบโดยให้รายละเอียดตามที่ผู้แต่งเลือกแล้ว ผู้อ่านได้รู้ว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างเกิดขึ้นกับตัวละครต่าง ๆ ตัวละครแต่ละตัวมีพฤติกรรมอย่างไรบ้าง เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไร ใครพูดกับใครว่าอย่างไร ผู้แต่งเล่าเรื่องอย่างละเอียด มีการบรรยายและพรรณนาความประกอบ ตลอดจนแสดงโดยตรงหรือโดยอ้อมให้ผู้อ่านได้เข้าใจตัวละครและเหตุการณ์อย่างแจ่มแจ้งตั้งแต่ต้นจนจบ

3.1.3 โครงเรื่อง โครงเรื่องมีลักษณะใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องแต่สั้นและสังเขปความกว่าเนื้อเรื่อง โครงเรื่องอาจบอกเราว่า ตัวละครคิดอย่างไร พูดอะไร แต่จะไม่บรรยายหรือวิเคราะห์ตัวละครเหล่านั้นเหมือนในเนื้อเรื่อง แม้เหตุการณ์ก็กล่าวถึงเฉพาะเหตุการณ์สำคัญในเนื้อเรื่องเท่านั้น จึงกล่าวได้ว่า หากเปรียบเทียบเนื้อเรื่องกับโครงเรื่องเป็นแผนที่เนื้อเรื่องก็ให้รายละเอียดครบถ้วน ส่วนโครงเรื่องสังเขปแต่เฉพาะจุดที่สำคัญ ๆ พอเป็นที่เข้าใจเท่านั้น จากที่กล่าวแล้ว จึงอาจสรุปได้ว่า โครงเรื่องก็คือเหตุการณ์สำคัญในนวนิยายและเรื่องสั้นที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลาและเป็นเหตุเป็นผลกัน โครงเรื่องที่ดีจะต้องมีปัญหาหรือความขัดแย้งที่สำคัญเกิดขึ้นกับตัวละครสำคัญของเรื่อง เป็นปัญหาที่มีความเข้มข้นรุนแรง มีอิทธิพลที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงหรือมีผลกระทบอย่างแรงต่อวิถีชีวิตของตัวละครสำคัญ ปัญหาหรือความขัดแย้งนี้ย่อมมีในนวนิยายและเรื่องสั้น มิฉะนั้นเรื่องก็จะไม่อาจดำเนินไปด้วยความสนุกสนานได้ เช่นเรื่องขุนช้างขุนแผนมีการชิงรักหักสวาทกันระหว่างขุนแผนกับขุนช้าง ทำให้เรื่องราวดำเนินไปด้วยความสนุกสนาน

ปัญหาหรือความขัดแย้ง แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน ได้แก่ การที่คนสองคนมีความ

ขัดแย้งกัน หรือคนคนหนึ่งมีความขัดแย้งกับคนกลุ่มหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่งขัดแย้งกับคนอื่นกลุ่มหนึ่ง เช่น คนดีต่อสู้กับคนชั่ว นายทุนกับกรรมกร แม่ผัวกับลูกสะใภ้ หรือตำรวจกับผู้ร้าย เป็นต้น

ข. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การที่คนเราขัดแย้งกับอำนาจภายนอกซึ่งหมายถึงสภาพธรรมชาติต่าง ๆ เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว สัตว์ร้ายต่าง ๆ หรือการที่คนเราขัดแย้งกับสังคมที่ตนอยู่ เช่น ถูกบีบบังคับจากขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมหรือการที่คนเราขัดแย้งกับโชคชะตาหรือพรหมลิขิต หรือ “ดวง” ทำให้ต้องมีพฤติกรรมบางอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ความแห้งแล้งของดินฟ้าอากาศของภาคอีสานสร้างความทุกข์ร้อนยากจนให้แก่คนในท้องถิ่นนั้น ตัวละครต้องต่อสู้กับธรรมชาติที่ไม่เอื้ออำนวย หรือเด็กจากครอบครัวแตกแยกก่ออาชญากรรมขึ้น เป็นต้น

ค. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตนเอง ได้แก่ ความขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอง เช่น การต่อสู้ระหว่างอำนาจฝ่ายสูงกับฝ่ายต่ำ และอำนาจฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชนะเป็นผลให้ตัวละครมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างเช่นในเรื่องน้ำเซาะทราย นวนิยายของกฤษณา อโศกสิน พุดกรองต้องต่อสู้กับความรัก ความอาลัยที่มีต่อชายที่รัก คือกิมและในที่สุดก็ตัดใจจากไปอยู่ต่างประเทศพร้อมกับบุตรนอกสมรสที่เกิดกับเขา

ความขัดแย้งเป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างสนุกสนานก็จริง แต่นักเขียนก็ยังมีกลวิธีอย่างอื่นอีกที่เรียกว่า “ความใคร่รู้เรื่อง” ซึ่งเป็นวิธียั่วยุให้ผู้อ่านคาดคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ทำให้อยากติดตามเรื่อง ความใคร่รู้เรื่องมีความจำเป็นมากในนวนิยายและเรื่องสั้นประเภทอาชญากรรมและการสืบสวน ประเภทจารกรรม ประเภทลึกลับ สยองขวัญและเหนือธรรมชาติ วิธีการที่จะทำให้เกิดความใคร่รู้เรื่องมี 4 วิธี คือ

ก. การบอกใบ้ให้ผู้อ่านทราบว่าจะมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นภายหลัง เช่น การทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าของหมอดู พ่อมด หมอผี ฯลฯ เหตุการณ์เช่นนี้ชวนให้ผู้อ่านติดตามมาก

ข. การอุปเรื่องที่ผู้อ่านต้องการทราบไว้ก่อนเพื่อบอกให้ทราบเมื่อถึงเวลาอันสมควร เช่นพลเมืองดีเห็นฆาตกรที่ฆ่าชายคนหนึ่งแล้วนำความมาแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ขณะที่กำลังจะเอ่ยชื่อหรือบอกรูปพรรณสัณฐานของฆาตกรผู้นั้น ก็ถูกฆาตกรหรือพรรคพวกของฆาตกรยิงตายเสียก่อน ผู้อ่านก็จะอ่านต่อไปเพราะใคร่รู้ว่าฆาตกรนั้นเป็นใคร

ค. การสร้างเรื่องให้ตัวละครสำคัญตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออก กล่าวคือตัวละครสำคัญมีทางเลือกอยู่สองทางซึ่งล้วนไม่น่าพอใจทั้งสิ้น แต่ตัวละครสำคัญจะต้องเลือกเอาทางใดทางหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้อ่านก็ย่อมอยากทราบว่าเขาจะเลือกทางไหนและผลจะเป็นเช่นไร เช่น ในเรื่องเขาชื่อกานต์ ของ สุวรรณี สุคนธา ตอนที่กระทรวงสาธารณสุขจะส่งหมอกานต์ไปดูงานยังต่างประเทศ ถ้าหมอกานต์ไม่ไปก็อาจจะถูกออกจากราชการฐานขัดคำสั่ง ถ้าหมอกานต์

ไปก็จะเสียทุกข์ซึ่งเป็นภรรยาให้แก่โตมร เช่นนี้ก็ทำให้ผู้อ่านใครรู้ว่าหมอกานต์จะเลือกทางไหน และผลจะเป็นอย่างไร

ง. การจบบทแต่ละบทโดยยั่วให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นต่อไป วิธีนี้เหมาะสำหรับนวนิยายเหตุประจวบหรือเหตุบังเอิญ หมายถึงเรื่องที่เกิดขึ้นโดยไม่น่าจะเป็นไปได้ ตามวิถีทางปรกติวิสัยในชีวิตมนุษย์ทั่วไป เหตุประจวบหรือเหตุบังเอิญนี้ มักมีเมื่อผู้แต่งผูกปมปัญหาขึ้นแล้วไม่อาจหาวิธีการอันแยบคายที่จะแก้ไขปัญหานั้น จึงต้องใช้วิธีการตัดปัญหาให้ลุ่งไปโดยใช้เหตุการณ์ที่ไม่สมจริงหรือเป็นไปไม่ได้โดยยากในวิถีชีวิตเป็นเครื่องแก้ไข เช่น ในกรณีปัญหารักต่างฐานะ ผู้แต่งหาทางออกโดยให้ผู้ด้อยฐานะกลับได้รับมรดกก้อนใหญ่และขจัดปัญหาความแตกต่างไปได้ แม้เหตุประจวบหรือเหตุบังเอิญเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง แต่ผู้อ่านจะไม่ยอมรับเหตุประจวบหรือเหตุบังเอิญในเรื่องประเภทนวนิยายและเรื่องสั้น

การจบเรื่องในนวนิยายและเรื่องสั้นนั้น ผู้เขียนบางคนอาจใช้วิธีจบเรื่องโดยทำให้ผู้อ่านคาดไม่ถึงและตัวละครเองก็คาดไม่ถึงด้วยว่าเรื่องจะเป็นไปเช่นนั้น เช่น เรื่องสร้อยคอที่หายจบบเรื่องด้วยแม่สร้อยเกษณีซึ่งเป็นตัวละครสำคัญของเรื่องบังเอิญพบคุณหญิงสัมจินที่ศาลาการเปรียญวัดราชบูรณะได้ทักทายคุณหญิงและได้ทราบว่สร้อยคอที่ยืมคุณหญิงมาสวมไปในงานสโมสรเมื่อหลายปีก่อนและเธอได้ทำหายไปจนต้องกู้หนี้ยืมสินเขามาซื้อสร้อยเส้นใหม่ไปใช้ให้คุณหญิงนั้นอันที่จริงเป็นของปลอม ผู้อ่านเองก็ไม่คาดว่าเรื่องจะจบแบบนี้ และแม่สร้อยเกษณีเองก็มีได้คาดหมายเช่นนี้เหมือนกัน

โครงเรื่องรอง โครงเรื่องรองอาจซับซ้อนขึ้น โดยมีโครงเรื่องรองซ้อนอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ โครงเรื่องรองมีขึ้นเพื่อแสดงถึงความแตกต่างกันกับโครงเรื่องใหญ่หรือเป็นคู่ขนานกันไปหรือเป็นเรื่องสนับสนุนโครงเรื่องใหญ่ให้สมบูรณ์ เช่น เรื่องความผิดครั้งแรก ของ ดอกไม้สด มีเรื่องความรักระหว่างหลวงปราโมทย์ กับ วไล เป็นโครงเรื่องใหญ่ และมีความรักระหว่างอำนวยกับ อมรา เป็นโครงเรื่องรอง แทรกซ้อนอยู่เพื่อแสดงถึงความแตกต่างระหว่างความรักของคน 2 คู่นี้

3.2 สาระตงของเรื่อง สาระตงของนวนิยายและเรื่องสั้น คือทศณะที่ผู้แต่งแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ (ชีวทัศน์) หรือทศณะที่ผู้แต่งมองดูความเป็นไปในโลกมนุษย์ (โลกทัศน์) แล้วนำมาแสดงให้ประจักษ์แก่ผู้อ่านโดยใช้เนื้อเรื่องในนวนิยายและเรื่องสั้นเป็นเครื่องสื่อสาร สาระตงจึงเป็นจุดมุ่งหมายอันเป็นแกนกลางของเรื่องหรือเป็นความคิดสำคัญในเรื่อง นักเขียนที่ดียอมแสดงโลกทัศน์หรือชีวทัศน์ของตนอย่างแจ่มชัดจนผู้อ่านรับทราบได้ว่าอะไรเป็นความคิดสำคัญของนวนิยายและเรื่องสั้นเรื่องนี้ ในนวนิยายของนิมิตร ภูมิถาวร เรื่องกระหววงคลังกลางนา มีสาระตงกล่าวถึง ความไม่รู้ (ignorance) ของมนุษย์ทำให้เกิดความเสียหายในการ

ปฏิบัติงานได้ทั้ง ๆ ที่ผู้ปฏิบัติงานพัฒนาท้องถิ่นมีความตั้งใจดี มีความซื่อสัตย์ แต่เนื่องจากการขาดแคลนความรู้ทางเทคโนโลยี ทำให้งานสร้างถนน สร้างสะพานตลอดจนงานธุรการต่าง ๆ เป็นไปได้อย่างยากลำบาก และในที่สุด “ความไม่รู้” ก็ทำให้งานนั้นล้มเหลวสูญเสียสิ่งที่สร้างไปกับสายน้ำในชั่วเวลาคืนเดียว

3.3 ฉาก ฉากในนวนิยายและเรื่องสั้น หมายถึงสถานที่และเวลาที่เรื่องนั้น ๆ เกิดขึ้นในนวนิยายและเรื่องสั้นบางเรื่อง ฉากอาจไม่มีความสำคัญนัก อาจเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นได้โดยมิได้ทำให้เรื่องราวเปลี่ยนแปลงไปด้วย แต่ในนวนิยายและเรื่องสั้นบางเรื่อง ฉากมีความสำคัญมาก จะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เพราะจะไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์และไม่สมจริง เช่น เรื่อง *A Tale of Two Cities* ของ Charles Dickens เรื่องนี้ใช้ฉากสมัยปฏิวัติใหญ่ในประเทศฝรั่งเศส ถ้าเปลี่ยนไปใช้สมัยอื่นและประเทศอื่น ฉากก็ย่อมจะไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์

ผู้เขียนมีวิธีการสร้างฉาก ดังนี้

3.3.1 ด้วยการบรรยายของผู้เขียนเองหรือด้วยการให้ตัวละครบรรยาย เช่น

“ตลาดของอำเภอนี้เป็นห้องแถวโกโรโกโส หันหน้าเข้าหากัน ด้านหลังติดแม่น้ำ อีกด้านหนึ่งเป็นพุ่มข้าวกรรณและแอ่งน้ำสกปรกที่ไม่มีทางระบายน้ำ ห้องแถวที่ติดแม่น้ำก็ใช้แม่น้ำนั้นเองเป็นที่ทิ้งขยะและเศษของต่าง ๆ รวมทั้งลั้วลั้วที่ฝังท่อลงไปใกล้แม่น้ำอีกด้วย”

เขาชื่อกานต์ ของ สุวรรณี สุคนธา

จากการบรรยายนี้ ทำให้เราทราบว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นริมฝั่งแม่น้ำและมีตลาดริมน้ำเป็นอำเภอที่อยู่ริมแม่น้ำ

3.3.2 ด้วยการใช้อาณาถิ่น ภาษาถิ่นจะบอกได้ว่าเหตุการณ์ในเรื่องนั้นเกิดขึ้นในส่วนใดของประเทศ เช่น

“ถ้ามันหลลงมาจะว่าจะได มีคนตายขึ้นมาละ จะยะจะได”

หลวงพ่อกามอินจ้าง

“ข้าซ่อมได้ ตู๊ป้อ มันจะบ่หลลงมา” อินจ้างยืนยันกับหลวงพ่อ เขาเชื่อว่าเขาจะซ่อมศาลาหลังนี้ได้และจะไม่พัง

“ใช้ตั้งนกก้อ”

“เอาตั้งมาได้จะได”

สองคำถามของหลวงพ่อนี้ อินจ้างสุดปัญญาจะตอบ และชาวบ้านอีกห้าหกคนก็ตอบไม่ได้ ถ้าซ่อมก็ต้องใช้เงินจะเอาเงินมาจากไหน

ผาดิกรรม ของ วาณิช จรุงกิจอนันต์

ภาษาที่ใช้เป็นภาษาถิ่นพายัพ ซึ่งคนในภาคเหนือใช้สนทนากัน แสดงว่าเหตุการณ์นำ

จะเกิดในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งของภาคเหนือ อย่างไรก็ตามก็ดี คนในภาคเหนืออาจย้ายถิ่นมาอยู่ในกรุงเทพฯ หรือภาคอื่น ๆ ก็มีมาก ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องดูข้อความอื่น ๆ ประกอบด้วยเพื่อให้แน่ใจว่าเหตุการณ์นั้น ๆ เกิดขึ้นที่ไหน

3.3.3 ด้วยการกล่าวถึงสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ของตัวละคร อาทิ การแต่งกาย การเล่นขนบธรรมเนียมประเพณี ระบบเงินตราที่ใช้ ความเชื่อ ฯลฯ เช่น

“หลายปีต่อมา ลูกน้อยกำลังน่ารักน่าชังอายุหกขวบได้ตายไปอีกคนหนึ่ง คราวนี้นางร้องไห้จนหมดน้ำตา เสียใจจนไม่คิดว่าจะมีความเสียใจใด ๆ ในโลกจะเทียบเท่า แม้พี่น้องญาติมิตรจะปลอบว่ามันเป็นเพราะกรรมของเด็กเอง เด็กมันทำบุญของมันมาเพียงแค่นี้ มันก็อยู่กับเราได้แค่นั้น นางเก็บเอามาคิด เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่แล้วก็ร้องไห้อีก มันกรรมอันใด จึงมาจำเพาะให้ลูกของนางออกอัสสุภกีสิตตายคนเดียว ลูกคนอื่นเขาทำไมจึงไม่มีกรรมบ้างเล่า เมื่อเขาจะนำร่างที่ไร้วิญญาณของลูกน้อยไป พลันนางได้คิดถึงสิ่งหนึ่ง ผลุนผลันไปที่เขียนหมาก ล้วงเอาปูนแดงจากกระปุกไปป้ายบนทรวงอร่างไร้ชีวิตนั้น พลังลละล้าลล้า “กลับมาเกิดกับแม่อีกนะลูกนะ แม่จะหมายไว้ตรงนี้ ตรงนี้” จากนั้นเขาก็พันร่างนั้นด้วยเส้นผืนเก่า ๆ แล้วแบกร่างน้อย ๆ ไปต่อหน้านางนั่นเอง นางมีลูกอีกหลายคนทั้งชายและหญิง แต่ไม่มีใครมีปานแดงที่หน้าอก”

คนพันธุ์ ของ ลาวคำหอม

ข้อความที่ยกมานี้ แสดงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชนบท เมื่อลูกตาย ชาวบ้านมักเชื่อเรื่องกรรมและการต้องการให้ลูกมาเกิดอีก ก็ใช้ปูนแดงทาไว้ เป็นความเชื่อว่า หากลูกมาเกิดใหม่จะมีปานตรงที่หมายไว้ด้วยปูนแดงนั้น

3.3.4 ด้วยการให้ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ นวนิยายและเรื่องสั้นอิงประวัติศาสตร์ จำเป็นต้องสร้างฉากประเพณี เช่น

“เจ้านักรบนายกองอาสาดาบสองมือเห็นเป็นช่องเหมาะที่จะเข้าหักศึกใหญ่ให้ยับเยิน เพราะฝ่ายพม่าสิ้นแม่ทัพที่จะบัญชาการศึกอีกต่อไป มันจึงโฉบดาบเป็นสัญญาณให้นักรบที่อยู่หลังตะลุยตามจึงตะโกนเพื่อให้รู้พร้อมกันว่า

“รบให้ขาดกลาง ตัดทัพมันให้ทะลุท้ายกองหลังโน่น” แต่พอมันแล่นออกหน้า สองดาบก็ฟาดฟันเรียวแรงดังหนึ่งโคเถื่อนมันบ้าคะนองเขา เนื้อและเลือดข้างหน้ากระจุยไปตามฝีดาบดังพญารากที่ขาดปลิวติดเขาโคล่าพองที่มุงเข้าขวิด เหลียวหานายแทนแม่ทัพเล่า เออ แม่ทัพพระเจ้าจันแอ้ย แม่ทัพพระเจ้าจันชาวสิงห์ผู้กล้ากำลังบุกอยู่กลางพลโน้นพม่าห้อมล้อม แต่ใจเกล้าจักรอติด หัวหาย แขนขาด และบ้างก็ถูกสะพายแล่งลงเป็นศพนอนดิน แล้วก็แตกกระจายทุก ๆ หมู่คนล้อมที่แล้ว ยอดทหารนายแทนแม่ทัพก็ตะลุยไป”

บางระจัน ของ ไม้เมืองเดิม

บางระจัน เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ในเรื่องเป็นการบรรเทาความทุกข์กับชาวบ้านบางระจันในระยะใกล้เสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 2 เมื่อ พ.ศ. 2310 ผู้เขียนใช้ฉากการรบพุ่งที่มีการต่อสู้กันด้วยดาบซึ่งเป็นอาวุธประจำกายของทหารในสมัยนั้น เพื่อให้เรื่องที่บรรยายนั้นสมจริง หากใช้ปืนใหญ่หรือรถถัง ก็จะมีใช่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น

3.4 ตัวละคร ตัวละครคือผู้มีบทบาทในเรื่อง ตัวละครจะเป็นคนหรือสมมติขึ้นเป็นคนที่ได้ (อาจเป็นสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ สิ่งของ ฯลฯ ที่เป็นตัวละคร คิดและประพฤติอย่างคน) ในนวนิยายและเรื่องสั้น ผู้เขียนจะเป็นผู้ตั้งชื่อ กำหนดรูปร่าง หน้าตา เพศ วัย กำหนดนิสัยใจคอ บุคลิกภาพ กำหนดบทบาทและกำหนดความเป็นไปของตัวละครนั้น ๆ

3.4.1 การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร

ผู้เขียนสามารถสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครได้ 5 วิธี คือ

ก. ผู้เขียนบรรยายรูปร่างลักษณะและอุปนิสัยตลอดจนความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร เช่น

“ตาแม่่นชายวัยหกสิบ วัยที่ข้าราชการปลดเกษียณออกมาอนกินบ้านอยู่บ้าน แต่ปากและท้องไม่ยอมให้แก่ปลัดชีวิตท่ามกลางดงไม้ในป่าลึกบวกกับงานหนักสม่ำเสมอ ทำให้ร่างกายของแกแกร่งเหมือนเหล็กแก่ไฟหรือไม้ไผ่แก่ต้น

ตาแม่่นมีรูปร่างกายแน่นยังกับเสาหิน ออก แขน ท่อนขา และน่อง อวดกล้ามเนื้อเป็นลอนจนมองเห็นร่อง เหมือนชายงามกำลังบิดตัวไขว่กลั้วเวลาประกวดชายงาม แผลงอกกว้างใหญ่รับกับแขนอันทรงพลัง การต่อสู้ดิ้นรนเอาตัวรอดอยู่อย่างโดดเดี่ยวในป่าดงค่อม ๆ เสริมสร้างพลังกำลังและความแข็งแกร่งให้แก่ ผมสีเทายาวลงมาปกบ่าเหมือนพวกนักดนตรี ลมพัดปลิวสะบัดไปถึงไหล่ด้านซ้าย แก่ไม้ได้สนใจที่จะหวีสางให้มันเรียบบ่อย ปล่อยมันยาวไปตามธรรมชาติ ยาวมากนักแกก็เอามือตัดทิ้งเสียทีหนึ่ง คิ้วดกหนาเป็นสีเดียวกับผมบ้องปกดวงตาที่มีแววดุแต่ดูขี้ใจอ่อน หนวดงอกงามออกไปตามธรรมชาติและหงอกร่วงไปตามวัยสังขาร”

คนเผ่าถ่าน ของ นิมิตร ภูมิถาวร

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนบรรยายให้เห็น รูปร่างลักษณะของตาแม่่นอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง

ข. ตัวละครอื่นสนทนาหรือคิดเกี่ยวกับตัวละครตัวนั้น เช่น

“แน่ะ ครูไหวใจร้าย...เดินผ่านไปโน่นแล้วละ อูษา” นายแพทย์อาร์ซึ่งเป็นสามีของ อูษาบอก

“วันนี้ครูไหวเข้าไปตั้งลิบห้าห้าที ปกติเคยผ่านบ้านเราตอนเจ็ดโมงตรง...วันนี้แต่งตัวอย่างไรคะ” อูษาพูดโดยไม่ยอมลุกจากเตียง

“ก็เสื้อสีขาว กระโปรงสีน้ำเงินตามเคย”

“แล้วทำผมยังไง”

“ก็ทรงชालะเปาตามเคย”

“คงไม่มีใครเคยเห็นครูไหว ทำผมทรงอื่น” อุษาทำหน้าเมื่อย

ครูไหวใจร้าย ของ ผกาวดี อุตตโมทย์

บทสนทนาบทนี้เป็นของตัวละคร 2 ตัว แสดงถึงลักษณะนิสัยของครูไหวว่าเป็นคนตรงต่อเวลาและปฏิบัติตนเช่นนี้ทุกวัน บุคลิกภาพของครูไหวไม่เปลี่ยนแปลง คงเส้นคงวาเสมอ

ค. คำพูดหรือบทสนทนาของตัวละครตัวนั้น เช่น

“ถ้าอาพึ่งพาผู้หญิงคนนีมาที่บ้าน...อ้าวจะผูกคอตาย”

“ลือตายเสียซีดี พึ่งจะได้แต่งงานกับผู้หญิงไทยคนนั้นเร็วขึ้นไม่ต้องมีใครคอยขัดขวางด้วย”

ป้าเง็กอุกอุยอ้ายซิ่นยีน แล้วหันกันอ้อมหิมาให้ก่ง เดินจำพรวด ๆ กระพือมไปทั้งตัว ออกไปนอกห้องอย่างเคื่อง ๆ เปรยออกมาด้วยเสียงอันซุ่นซิวว่า

“เจ็บใจนัก หัวอกจะแตกอยู่แล้ว ไอ้คนหนุ่มมันก็รั้น ไอ้คนแก่ก็ไม่รักกรรมนิยม”

อยู่กับก่ง ของ หยก บูรพา

นี้เป็นบทสนทนาระหว่างก่งกับป้าเง็กอุก เรื่องลูกชายของป้าเง็กอุกจะแต่งงานกับผู้หญิงไทย แสดงว่าป้าเง็กอุกเป็นหญิงจีนที่ยึดถือขนบธรรมเนียมมั่นคง การกระทำของป้าเง็กอุกแสดงให้เห็นชัดเจน

ง. การบรรยายความคิดของตัวละครตัวนั้น ตอนที่ตัวละครคิดมักจะบรรยายออกมาตรง ๆ ว่า เขาคิด เขาคิดดัง ๆ เขารำพึง หรือ เขาบอกตัวเอง เขาพูดกับตัวเอง หรือบางทีก็มีได้มีถ้อยคำทำนองนี้บรรยายไว้ แต่ผู้อ่านสามารถทราบได้ว่าตัวละครคิดจากข้อความใกล้เคียง เช่น

“อยากได้ไซ้เบ็ด” ดาวเรื่องจับลูกเบ็ดตัวเล็กชนสีทองเล่น

“วันนี้หมดแล้วครับ” เขาตอบสุภาพ

“ถ้าไม่นานนักคงได้ เอาไปทำไมครับ”

“เอาไปฝากเขาในเมือง”

“อ้อ” เขาหัวเราะ เพื่อน ๆ เคยเล่า พวกไซ้เบ็ดไซ้โก๋เหล่านี้เป็นกุญแจไขเข้าหลังบ้าน เจ้านายได้สะดวก และเคยทำให้ข้าราชการสอพลอได้รับความสำเร็จมาแล้ว แต่ตำแหน่งผู้ใหญ่ บ้านเงินเดือน 100 กว่าบาทของเขาไม่จำเป็นต้องตื่นตระหนกความก้าวหน้าทางราชการหรอก นี่ดาวเรื่องคงวางแผนเข้าหลังบ้านใครละซี อาจเป็นความคิดของผู้ใหญ่ก้องก็ได้

ห้องนาสะเทือน ของ นิมิตร ภูมิถาวร

ความคิดของสันต์ คิดว่า ดาวเรืองคงน่าไขให้ผู้ใหญ่ก้อนใช้ติดสินบนพวกข้าราชการในเมืองเพื่อประโยชน์ของตน

จ. การบรรยายการกระทำของตัวละครตัวนั้น การกระทำของตัวละครจะชี้ให้เราเห็นอย่างแน่ชัดว่าตัวละครนั้น ๆ มีอุปนิสัยอย่างไร เช่น

“ลำยองซื้อผ้าเนื้อดีจากเรือขายผ้าที่แล่นผ่านหน้าแพขายกับข้าวของแม่บ้านเอามาทำผ้าอ้อมแม่บ้านเห็นแล้วก็ให้เลิกเสียดายเงินนัก เมตรละตั้งหลายบาท น่าจะเอามาตัดเสื้อมากกว่า แต่ลูกสะใภ้เอามาทำผ้าเช็ดที่เช็ดนี้ลูกเสียแล้ว เพียงเพราะคิดว่าเจ้าลูกคนนี่ “เกิดมาดี” ต้องใช้ของดี ๆ ให้สมตัว

พอวันเฉลิมจึงได้ใช้ผ้าอ้อมเนื้อดีราวกับผ้าตัดเสื้อไปเที่ยวของสาว ๆ แต่ใช้ได้ไม่กี่หนก็เซาะยิ่งกว่าผ้าอ้อมของเด็กอื่นเพราะลำยองซักผ้าไม่สะอาด แม่บ้านช่วยซักให้ไม่กี่วัน แกไม่ว่างและถึงว่างแกก็เหน็ดเหนื่อยจากงานประจำเต็มที ยายแลมาช่วยอยู่ไม่กี่วันก็ต้องเลิกเหมือนกัน เพราะทำงานทำขนมขาย จะมัวมาช่วยลูกสาวซักผ้าอ้อมอยู่ได้อย่างไร แต่แกห้วงลำยองจึงส่งลำยองมาช่วยตอนเช้า ๆ ทุกวัน ลำยองมาช่วยซักผ้าอ้อมให้ตามแม่สั่ง แต่ทุกวันที่ต้องส่ายหน้าระอาใจเพราะลำยองหมักผ้าอ้อมไว้กองพะเนิน กลิ่นโฉไปทั้งห้อง”

ทองเนื้อเก้า ของ โบตัน

การกระทำในข้อความที่ยกมานี้ แสดงว่าลำยองเป็นคนสุรุษสุร่าย หยาบหยิ่ง มั่งง่าย สกปรก และเกียจคร้าน

3.4.2 ประเภทของตัวละคร

เรื่องของตัวละครอาจแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

ก. **ตามบทบาท** ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องเกี่ยวข้องกับพัวพันกับโครงเรื่องและได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องมากที่สุด เรียกตัวละครเช่นนี้ว่าตัวละครสำคัญ (main character)

ตัวละครที่มีบทบาทรองลงไปหรือมีบทบาทน้อยมาก เราเรียกว่าตัวละครรอง (minor character) ตัวละครประเภทนี้จะช่วยในการดำเนินเรื่อง ช่วยให้เรื่องเบาสมองหรือช่วยให้ตัวละครสำคัญเด่นขึ้น

ข. **ตามลักษณะนิสัย** ตัวละครบางตัวมีลักษณะนิสัยหลายอย่างหรือหลากหลาย เรียกว่าตัวละครหลายลักษณะ (round character)

ตัวละครบางตัวมีลักษณะนิสัยประจำตัวเพียงอย่างเดียวหรือน้อยอย่าง เรียกว่าตัวละครน้อยลักษณะ (flat character) เช่น มีอุปนิสัยโอบอ้อมอารี ก็จะเป็นเช่นนั้นไปตลอดเรื่องหรือเป็นคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ต่อนายก็เป็นเช่นนั้นตั้งแต่ต้นจนจบหรือพูดผิดๆก็เป็นเช่นนั้นไปจนตลอดเรื่อง

ตัวละครประเภทนี้จะช่วยสร้างความซับซ้อนหรือช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดในนวนิยายและเรื่องสั้นได้

ตัวละครประเภทน้อยลักษณะอีกประเภทหนึ่งเรียกว่า stock character เช่น แม่ผัวชู้ อัจฉา แม่เลี้ยงใจยักษ์ ทนายความปากกล้า นักสืบที่ฉลาดหลักแหลม ฯลฯ การที่เรียกตัวละครชนิดนี้ว่า stock character เพราะตัวละครเช่นนี้มีตัวตนอยู่แล้วเหมือนสินค้าในสต็อก ผู้เขียนต้องการจำหน่ายเมื่อใดก็หยิบออกมาจำหน่ายได้เมื่อนั้น

ค. ตามพัฒนาการ ตัวละครบางตัวอาจเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยหรือทัศนคติไปได้ก่อนที่จะเรื่องจะจบ เช่น เปลี่ยนจากที่เคยตระหนี่เหนียวแน่นเป็นโอปอ้อมอารี จากที่เคยกล้าหาญเป็นขี้ขลาด จากที่เคยเกียจคร้านเป็นขยันขันแข็ง ฯลฯ โดยมีเหตุผลอันสมควร ตัวละครที่เปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยไปได้เช่นนี้ เรียกว่า ตัวละครพลวัต (dynamic character) ซึ่งมักจะปรากฏแก่ตัวละครสำคัญ แต่ตัวละครบางตัวไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยอย่างใดเลย ตอนต้นเรื่องมีลักษณะนิสัยอย่างไร ตอนจบเรื่องก็ยังมีลักษณะนิสัยอย่างนั้น ตัวละครดังกล่าวนี้เรียกว่าตัวละครสถิต (static character)

3.4.3 ข้อควรระวังสำหรับตัวละคร ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

ก. ตัวละครจะต้องมีการกระทำที่สอดคล้องกับลักษณะนิสัยของตน มิใช่ว่าในโอกาสหนึ่งประพฤติปฏิบัติอย่างหนึ่ง แต่ในอีกโอกาสหนึ่งประพฤติปฏิบัติอีกอย่างหนึ่ง เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรให้เปลี่ยนแปลงไปได้เช่นนั้น

ข. ตัวละครจะต้องมีสิ่งเร้าอย่างเพียงพอ เพื่อยั่วให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป โดยเฉพาะเมื่อตัวละครนั้นเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัย ผู้อ่านจะต้องเข้าใจเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงนั้น ถ้าไม่ใช่ในทันทีทันควัน อย่างช้าที่สุดก็เมื่อตอนจบเรื่อง

ค. ตัวละครจะต้องเหมือนชีวิตจริง (lifelike) ไม่ใช่จินตนาการที่ตีมิได้เพราะคนเราแต่ละคนนั้นย่อมมีทั้งดีและเลวอยู่ในตัวเสมอ

3.5 บทสนทนา การสนทนาเป็นธรรมชาติของมนุษย์ นวนิยายและเรื่องสั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ฉะนั้น ผู้เขียนนวนิยายและเรื่องสั้นจึงมักใช้บทสนทนาให้เป็นประโยชน์สำหรับเรื่องที่เขียน

3.5.1 วัตถุประสงค์สำคัญในการใช้บทสนทนา สำหรับการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นก็คือ

ก. เพื่อช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายของผู้เขียน เช่น
"เรายังเข้าซาบยาและนั่งพัก หมอบุญคงเดินไปมาใกล้ ๆ"
"ผมยังไม่รู้สึกเมื่อยเลย เชื้อไหมแม่ช้อย"
"เก่งจริงคะ" แม่ชม ทำให้เขาภูมิใจขึ้นอีก

“แพ้มแม่ ๆ ”

“ว่าแต่หมอจำทางได้ไหม อย่าลืมนะว่าต้องกลับคนเดียวนะ”

“สบายมาก” หมอร้องดัง “ก็มันมีทางเดินอยู่แล้วนี่ หมดทุ่งเข้าเขตป่าก็เข้าเขตถนนแล้ว ไม่หลงหรอกน่า”

หมอบุญคองกับไอ้เขียว ของ สุวรรณี สุคนธา

บทสนทนาตอนนี แสดงให้เห็นว่า หมอบุญคองจะต้องออกห้องที่ในชนบทเพื่อให้ความรู้ เรื่องสุขภาพอนามัยแก่ชาวบ้านต่อไป

ข. เพื่อช่วยให้รู้จักตัวละครในเรื่องทั้งรูปร่าง ลักษณะหน้าตาและนิสัยใจคอ โดยผู้เขียนไม่ต้องชี้แจงตรง ๆ เช่น

“เรื่องนี้ ผมขอเรียนว่า เมื่อวานคืนนี้พวกรถส่งเหล่าของเอเยนต์พร้อมตำรวจและสรรพสามิตได้พากันงัดประตูห้องเรียนเข้าไปอาศัยพักผ่อนหลับนอน ทำให้ประตูพังและทรัพย์สินอีกหลายอย่างเสียหาย ครูใหญ่เขามารายงานเหตุการณ์ให้ทราบ ผมจึงได้ขอร้องเอเยนต์เหล่าให้ช่วยไปตรวจซ่อมให้เรียบร้อยด้วย เพียงเท่านั้น ส่วนบางเรื่องก็ไปจับเหล่าเถื่อนทำเกินกว่าเหตุ เช่น พังประตูบ้านเขา ทุบโถง ทุบไถ ทุบหม้อข้าวหม้อแกงเขาแตกหมด จุดกระชากลูกสาวเขาเมียเขาทั้งยังนอนหลับ จนผ้าผ่อนหลุดลุ่ยมาเป็นผู้ต้องหา บางที่ไม่พอใจครูประจำบาลหรือผู้ใหญ่บ้านบางคนที่เขาไม่ยอมรับเป็นตัวแทนขายเหล่าให้ ก็แก๊งเอาเบ็งเหล่าไปแอบยึดไว้ตามฝ้าบ้าน แล้วบุกเข้าตรวจค้นจับกุมตัวมาดำเนินคดี ไอ้อย่างนี้ผมเห็นว่ามันเป็นเรื่องเกะกะระราน ขาดศีลธรรม ขาดความยุติธรรม บ้านเมืองจะเดือดร้อน สถานการณ์แย่งไปทุกที จึงได้สะกิดสรรพสามิตเอาไว้บ้าง”

ท่านปลัดจังหวัดถอนหายใจเอือกใหญ่ กล่าวว่า

“ทุกอย่างที่คุณพูดมานี้ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาทั้งนั้น มีกันมานานนับหลายชั่วอายุคน คุณไม่น่าจะไปยุ่งกับเรื่องของคนอื่นเค้า ประเทศชาติไทยไม่ใช่ของคุณคนเดียว คุณคิดอยากจะรักษาความดี ก็จงรักษาคุณงามความดีเฉพาะในตัวคุณเอาไว้ ไม่มีใครทำลายของคุณได้มากไปกว่าตัวคุณเอง ส่วนของคนอื่นเค้า คุณไม่ควรจะยุ่งเกี่ยว”

นายอำเภอปฏิวัติ ของ บุญโชค เจียมวิริยะ

บทสนทนาตอนนี้ทำให้เห็นถึงบุคลิกของตัวละคร 2 ตัว คือ ปลัดจังหวัดเป็นคนไม่ซื่อตรงเป็นข้าราชการที่ชอบสินบนหรือฉ้อราษฎร์บังหลวง ส่วนนายอำเภอเป็นคนซื่อสัตย์ รักความยุติธรรมและไม่ยอมให้ผู้อื่นกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

ค. เพื่อช่วยให้มีวิธีการไม่ซ้ำซาก คือ เปลี่ยนเป็นสนทนาบ้าง เป็นบรรยายบ้างที่เป็นเช่นนั้นก็มีให้อ่านเบือ เช่น

“ฉันก็นั่งข้างถนนมาตั้งแต่แกยังไม่เกิด จนกระทั่งแกเรียนหนังสือหนังหาจบ เป็นนายตำรวจใหญ่โต”

“พ่อยังไม่เข้าใจ” ลูกชายประสานมือเข้าหากันและทักท้วงแรง ๆ มันเป็นที่ที่ติดมาตั้งแต่เด็ก เมื่อเขารู้สึกอับจน

ชายชรามองดูลูกชายเรียบ ๆ เหมือนมองดูเงาตัวเองในกระจกที่พร่ามัว ในความคิดของแกดูเขาไม่ได้เติบโตขึ้นจากเมื่อหลายปีก่อน แกยังจำวันที่พาลูกไปส่งโรงเรียนวันแรก มือเล็ก ๆ นั้นกุมมือแกไว้แน่นราวกับจะไม่ยอมปล่อยให้หลุดไป ครั้นเมื่อครุมาจับตัวเข้าชั้นสองพ่อลูกก็ยังเฝ้าเหลียวมองกันจนลับสายตา

“ฉันเข้าใจแกลดิ” ชายชราพูดขึ้นเบา ๆ พลายยื่นมืออันเหี่ยวแห้งออกไปแตะลงไม้ที่ใส่เครื่องมือซ่อมรองเท้าอย่างแผ่วเบา

เรื่องกระดาด ของ ประภัสสร เสวิกุล

ง. เพื่อสร้างความสมจริง คำพูดที่สมมติว่าเป็นถ้อยคำจริง ๆ ของตัวละคร ทำให้รู้สึกใกล้ชิดกับความเป็นจริงมากกว่าคำบรรยายของผู้เขียน เช่น

“เอ็งไปยังไง มายังไง ว่าจะให้กูฟังก่อน”

“เรื่องของผมถึงไม่บอก หลวงตาก็คงเดาได้” มันว่า

“ไอ้ชานะเดาได้ แต่ก็คงผิดตามเคย เพราะเอ็งมันมีลูกเล่นมากมายนัก จนข้าเดาไม่ถึงคาดไม่ถึง อย่างเอ็งไปอยู่ในคุกยังซ้ำก็ไม่เคยนึก เคยได้ยินมาบ้างว่า เอ็งขึ้นไปอยู่เชียงใหม่ เป็นนักร้องตามคลับตามบาร์ มันก็ไต่ดินนี้หว่า แต่เหงาเข้าไปในคุกละ”

“อะไร นี่หลวงตาไม่รู้เรื่องของผมจริง ๆ หรือครับ” มันทำหน้าตื่นด้วยความแปลกใจ

“กูจะแก้งไม่รู้เรื่องเอาแก้วอะไรวะ” หลวงตาตอบมันเหมือนตวาด”

ไอน้ำ ของ แพร่เยื่อไม้

จ. เพื่อทำให้บทประพันธ์น่าอ่าน น่าสนใจ และมีชีวิตชีวขึ้น โดยเฉพาะบทสนทนาที่คมคาย มีอารมณ์ขัน หรือพูดได้ตามฐานะของตัวละครและสมกับบทบาทในตอนนั้น เช่น

“อาแป๊ะครับ” พลพูดเร็วปรือ “ห้อยบอกว่า เรือเรากำลังจะจมครับ เขาจะสั่งให้ลูกเรือโยนสมบัติของอาแป๊ะทิ้งทะเล”

กิมไซสะดุ้งสุดตัว หัวใจของเขาแทบจะหยุดทำงาน

“อาห้อย ตายโหงผี ทิ้งม่ายล่าชีไว้วัย ของอ้าวตั้งหลายล้างปาก”

“ตามใจครับ เมื่อรักของยิ่งกว่าชีวิต ผมจะไม่แปลกหรือครับ เคยลอยคอ

ในทะเลมามากต่อมากแล้ว”

ประดาน้ำสามเกลอ ของ ป. อินทปาลิต

นี่เป็นบทสนทนาระหว่างคนไทยกับชาวจีนที่มาทำมาหากินในประเทศไทยซึ่งยังพูดภาษาไทยไม่ค่อยชัดนัก

ในการเขียนบทสนทนาไม่ควรมีคำพูดสั้น ๆ เพราะจะทำให้ดูเหมือนต้นไม้ที่มีแต่ลำต้นไม่มีใบ ฉะนั้น ควรมีการบรรยายกิริยาท่าทางของตัวละครด้วยเพื่อให้เกิดความสมจริง เช่น

“พี่เขาจะย้ายมาเป็นสารวัตร” ลูกสะใภ้ขยับตัวอย่างอึดอัด

“หายโกรธข้าหรือยัง แม่ข้า” พ่อถามทั้ง ๆ ที่ยังนอน ส่วนแม่นั่งหันข้างให้

ท่านปลัดจังหวัดอ้าอึ้งอยู่เป็นนาน “ก็ได้ แล้วจะส่งการไป” เสียงตอบห้วน

และปรา่

3.5.2 การตั้งชื่อตัวละคร

การตั้งชื่อตัวละครควรให้เหมาะสมกับรูปร่างหน้าตา เพศ อาชีพ และสภาพสังคมของตัวละครแต่ละตัว ชื่อตัวละครของ ลาวคำหอม เช่น ชม เอี้ยง ล้อม นาค ก้อย เกิด เขิน ขวาน เขียว มี บุญ ยอด เข็ด ฯลฯ ย่อมเหมาะแก่ตัวละครที่เป็นชาวชนบท ชื่อตัวละครของ สุวรรณีย์ สุนธธา เช่น กานต์ ฤทัย โดมร ภัคดี เทพ มงคล ประนอม ชูลักษณ์ ฯลฯ ย่อมเหมาะแก่ตัวละครซึ่งเป็นชาวกรุงชาวมือง

3.6 กลวิธีในการเล่าเรื่อง นักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นในปัจจุบันนี้สามารถเล่าเรื่องได้หลายวิธี คือ อาจเลือกตัวละครตัวใดตัวหนึ่งในเรื่องให้เป็นผู้เล่า หรือผู้เขียนเล่าเรื่องนั้นเสียเอง วิธีการดังกล่าวนี้เรียกว่า กลวิธีในการเล่าเรื่อง ตรงกับภาษาอังกฤษว่า point of view ซึ่งหมายถึง ใครเป็นผู้เล่าเรื่องนั่นเอง รูปแบบของการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นอาจใช้การบรรยายก็ได้หรืออาจให้เป็นแบบจดหมาย เช่น เรื่องสงครามชีวิต ของ ศรีบูรพา บันไดแห่งความรัก ของ สันต์ เทวรักษ์ จดหมายจากเมืองไทย ของ โบทัน ก็ได้

กลวิธีในการเล่าเรื่อง แบ่งเป็น 5 ประเภท คือ

3.6.1 บุรุษที่ 1 ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญเป็นผู้เล่า (First-person narrator as a major character) วิธีนี้ใช้บุรุษที่ 1 คือ “ฉัน” “ผม” “ดิฉัน” และ “ข้าพเจ้า” อันเป็นตัวละครสำคัญเป็นผู้เล่าเรื่อง ซึ่งนิยมใช้กันมากทั้งในนวนิยายและเรื่องสั้น เช่น เรื่องละครแห่งชีวิต ของ ม.จ. อากาศดำเกิง รัตพัฒน์ ซึ่งให้วิสูตร คุณลักษณะ ณ อยุธยา เป็นผู้เล่า ข้อดีของการเล่าแบบนี้ คือ ทำให้ผู้อ่านเห็นจริงเห็นจังไปกับเรื่องที่เล่านั้นจนถึงกับเชื่อว่าเหตุการณ์ทั้งหลายที่เล่ามานั้นเกิดขึ้นแก่ผู้เล่าจริง ๆ แต่ก็มีข้อเสียคือ ผู้เล่าไม่สามารถบรรยายการกระทำที่เด่น ๆ หรือความสามารถ

พิเศษของตนได้ถนัดเพราะจะทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเป็นการยกย่องตนเองเกินไป นอกจากนั้นผู้เล่า
ยังไม่สามารถทราบความรู้สึกนึกคิดของตัวละครอื่น ๆ ได้

3.6.2 บุรุษที่ 1 ซึ่งเป็นตัวละครรองเป็นผู้เล่า (First-person narrator as a minor character) วิธีนี้ใช้บุรุษที่ 1 เป็นผู้เล่าเช่นเดียวกับวิธีแรก ต่างกันแต่ว่าแทนที่จะเป็นตัวละครสำคัญเป็นผู้เล่ากลับเป็นตัวละครรองลงไป ตัวละครรองที่ทำหน้าที่เป็นผู้เล่า จะต้องเป็นผู้ใกล้ชิดตัวละครสำคัญหรือบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตัวละครสำคัญได้ เช่น เรื่องนายอำเภอปฎิวัติของ บุญโชค เจียมวิริยะ ซึ่งให้นายระเบิด คล่องดี ตัวละครรองเล่าเหตุการณ์ของนายอำเภอรวมพล กรทอง อันเป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง

กลวิธีของการเล่าเรื่องวิธีนี้ดีกว่าวิธีที่หนึ่ง ตรงที่ตัวละครรองซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้เล่าสามารถบรรยายการกระทำ อุปนิสัยใจคอ และคุณงามความดีของตัวละครสำคัญได้โดยไม่มี
ความขัดเขินแต่อย่างใด

3.6.3 ผู้เขียนในฐานะผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่างเป็นผู้เล่า (The omniscient author) วิธีนี้ผู้เขียนในฐานะผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่างเป็นผู้เล่าเองนั้น เป็นกลวิธีในการเล่าเรื่องที่นิยมกันมากที่สุด ผู้เขียนสามารถเล่าเรื่องของตัวละครได้ทุกตัว ตัวละครจะคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไรและทำอะไรทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ผู้เขียนอาจเปิดเผยความคิดอ่านทั้งหมดของตัวละครหรือปิดบังความคิดไว้บางส่วน หรือปิดบังไว้ชั่วคราว เพื่อยั่วยู่ให้ผู้อ่านเกิดความอยากอ่านแล้วจึงเปิดเผยเมื่อถึงเวลาที่ต้องการก็ได้ นอกจากนั้น ผู้เขียนยังอาจสอดแทรกคำพูดของตนเข้ามาหรืออาจให้ความเห็นเกี่ยวกับความประพฤติของตัวละครบางตัวก็ได้ เช่น เรื่องเขาชื่อกานต์ ของ สุวรรณี สุคนธา ก็ใช้กลวิธีเล่าเรื่องประเภทนี้ แม้กลวิธีเล่าเรื่องประเภทนี้สามารถให้ผู้เขียนเล่าเรื่องได้โดยมีขอบเขตกว้างขวางกว่าวิธีอื่น แต่ก็มีข้อเสีย คือ ถ้าผู้เขียนสอดแทรกคำพูดของตนเข้ามาบ่อยก็จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรำคาญ

3.6.4 ผู้เขียนในฐานะผู้สังเกตการณ์เป็นผู้เล่า (The author as a observer) วิธีนี้ผู้เขียนในฐานะผู้สังเกตการณ์เป็นผู้เล่าคล้ายวิธีที่สาม ต่างกันแต่ว่า วิธีนี้มีขอบเขตจำกัดมากกว่า กล่าวคือ ผู้เขียนไม่สามารถล่วงรู้ความคิดของตัวละครได้เลยแม้แต่ตัวเดียว ผู้เขียนจึงเพียงรายงานเฉพาะสิ่งที่ตนเห็นหรือได้ยินได้ฟัง ได้สังเกตจากการสนทนาหรือการกระทำของตัวละครเท่านั้น ไม่อาจทราบความรู้สึก และความคิดของตัวละครได้เลย ผู้เขียนทำหน้าที่เพียงผู้สังเกตการณ์ รูปแบบของนวนิยายและเรื่องสั้นที่ใช้กลวิธีเล่าเรื่องประเภทนี้ คล้ายบทละคร คือมีบทสนทนามาก ซึ่งได้ชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า dramatic point of view นวนิยายและเรื่องสั้นที่ใช้กลวิธีเล่าเรื่องประเภทนี้เขียนยาก จึงไม่มีใครมีผู้เขียน

3.6.5 บุรุษที่ 3 ซึ่งเป็นตัวสำคัญเป็นผู้เล่า (The limited omniscient point of view)

วิธีนี้ผู้เขียนให้บุรุษที่ 3 ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญของเรื่องเป็นผู้เล่าคล้ายวิธีที่หนึ่งต่างกันที่วิธีนี้กำหนดให้บุรุษที่ 3 คือ “เขา” “เธอ” “หล่อน” “แก” หรือชื่อตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่อง ตัวละครตัวนี้เท่านั้นที่จะได้เห็นได้ยินหรือคิดเกี่ยวกับตนเองหรือตัวละครอื่น ๆ ได้ วิธีนี้อาจจะดีกว่าวิธีที่หนึ่ง ตรงที่ผู้อ่านไม่พบคำว่า “ฉัน” “ผม” “ข้าพเจ้า” คำใดคำหนึ่งจนเกิดความเบื่อหน่าย

4. ลำดับชั้นของการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น

การเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นนั้น ศาสตราจารย์คุณหญิงกุหลาบ มัลลิกะมาส แนะนำแนวทางการเขียนเป็นลำดับชั้น ดังนี้

4.1 การอธิบายถึงสถานการณ์ในตอนเปิดเรื่อง ดังตัวอย่างเรื่องลิลิตพระลอ สถานการณ์ในตอนเปิดเรื่อง คือการอธิบายบ้านเมืองและเรื่องเกี่ยวกับพระลอ พระเพื่อนพระแพง ชาว เล่าถึงสิริโฉมของพระลอ

4.2 ปัญหาเริ่มปรากฏ การที่พระเพื่อนพระแพงเริ่มสนใจพระลอ เป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาว่าอริราชศัตรูจะรักกันได้หรือไม่

4.3 การขยายตัวคลี่คลายของปัญหานั้น หรือการดำเนินเรื่องหรือการพัฒนาเรื่อง ได้แก่ ตอนสองนางทำเสน่ห์ให้พระลอหลงใหลและการแก้ไขหลายครั้ง จนพระลอต้องออกเดินทางจากบ้านเมืองไปถึงเมืองสรองจนได้นางเป็นการเพิ่มพูนปัญหาให้เข้มข้นยิ่งขึ้น

4.4 การที่ปัญหาได้รับการแก้ไขและเป็นระยะที่เรื่องเปลี่ยนแปลงไปทางใดทางหนึ่ง คือตอนที่เจ้ายากี๋ยงให้ทหารล้อมยิงกษัตริย์ทั้งสามและพี่เลี้ยง

4.5 การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ ช่วงเวลาของการแก้ปัญหานั้น การสิ้นชีวิตของตัวละครสำคัญทั้ง 7 คน การทำศพและการสร้างสถูป

4.6 จุดจบของปัญหา ในเรื่องพระลอเป็นเรื่องจบร้ายด้วยการตายของคู่รักทุกคน แต่ทำให้นุคคลผู้อยู่ข้างหลังนั้นกลับมีไมตรีจิตต่อกัน ลบล้างความเป็นอริแก่กันในอดีต

5. สิ่งควรพิจารณาของผู้เขียนนวนิยายและเรื่องสั้นสำหรับวัยรุ่น

ผู้เขียนนวนิยายและเรื่องสั้นสำหรับวัยรุ่น ควรพิจารณาเรื่องต่อไปนี้เป็นสิ่งสำคัญ คือ

5.1 **การเลือกเรื่อง** การเลือกเรื่องเพื่อเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น ควรพิจารณาความต้องการและความสนใจของวัยรุ่นเป็นเบื้องต้น ผู้เขียนซึ่งเริ่มฝึกเขียนใหม่ ๆ อาจนำเรื่องประสบการณ์ของตนเองมาเขียน ข้อควรระมัดระวังคือ ต้องเป็นนวนิยายและเรื่องสั้นอย่าให้เป็นสารคดี เมื่อผู้เขียนมีความชำนาญขึ้นจึงนำเอาจินตนาการจากสิ่งที่ได้อ่านได้ฟังมาเขียนขึ้น ผสมผสานกับแนวความคิดของตน โดยอาศัยทฤษฎีที่ได้ศึกษามา ชัดเกล้าแต่งเติมให้ผู้เขียนสามารถเลือกเรื่องได้กว้างขวางตามความถนัดของตน

5.2 การตั้งชื่อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องของนวนิยายและเรื่องสั้นสำหรับวัยรุ่น มีความสำคัญ เช่นเดียวกับการตั้งชื่อเรื่องของสารคดีสำหรับวัยรุ่น กล่าวคือ ชื่อเรื่องต้องสร้างความสนใจเป็นอันดับแรก อย่างไรก็ดี ควรยึดหลักว่า ชื่อเรื่องต้องให้เหมาะกับกาลเทศะ มีความแปลกใหม่ แหวมคม จำง่ายและคลุมเนื้อหาทั้งหมด สำหรับนวนิยายมีสารัตถะของเรื่องหลายประการ การตั้งชื่อเรื่องจึงมักสรุปสารัตถะของเรื่องที่สำคัญประการเดียว เช่น แผ่นดินนี้เป็นที่รัก วัยบริสุทธิ์ น้ำผึ้งขม นายอำเภอปฎิวัติ ฯลฯ ส่วนเรื่องสั้นมีสารัตถะประการเดียว การตั้งชื่อเรื่องจึงชัดเจนอยู่ในตัว เช่น หวานรักนักศึกษา เรือกระดาศ บ้านริมทะเล ซอยเดียวกัน เป็นต้น

5.3 โครงเรื่อง โครงเรื่องคือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง มีจุดเริ่มต้น ตอนกลางและตอนจบ โดยมีจุดสุดยอดที่เห็นเด่นชัด มีเหตุการณ์ที่นำไปสู่จุดสุดยอดอย่างสมเหตุสมผล ตัวละครจะต้องมีอุปสรรค มีข้อขัดแย้ง ยากลำบากกว่าจะสำเร็จสู่เป้าหมาย ทำให้ตื่นเต้นและชวนติดตาม สำหรับเรื่องตลกขบขัน โครงเรื่องควรแปลกใหม่และไม่ซ้ำแบบใคร เพราะถ้าตลกซ้ำ ๆ ผู้อ่านก็จะเดาได้ทำให้เรื่องไม่น่าสนใจ เรื่องที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และสงครามก็ไม่ควรมีโครงเรื่องซ้ำกับนวนิยายและเรื่องสั้นที่มีมาแล้ว เรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์อาจมีโครงเรื่องสลับซับซ้อนบ้าง แต่ก็ต้องมีความแปลกใหม่ ส่วนเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนหรืออาชญากรรม ควรมีโครงเรื่องที่ประกอบด้วยต้นเหตุแห่งความชั่ว การกระทำที่ชั่วร้ายและผลร้ายของการกระทำผิด แต่ละตอนจะมีเหตุการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการกระทำผิดอย่างน่าติดตามและโครงเรื่องควรแยบยลจนผู้อ่านไม่สามารถเดาเรื่องได้ว่าจบอย่างไร

5.4 สารัตถะของเรื่อง สารัตถะของเรื่องจะบอกให้ผู้อ่านทราบว่า ผู้เขียนต้องการให้ข้อคิดอะไรแก่ผู้อ่าน สารัตถะของเรื่องควรมีคุณค่าต่อวัยรุ่นอย่างแท้จริงและมีความผสมกลมกลืนกับเนื้อเรื่องอย่างแนบเนียน เรื่องประเภทขบขันก็ควรสอดแทรกสารัตถะของเรื่องให้แก่ผู้อ่านโดยไม่รู้ตัว สำหรับเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และสงคราม ควรสอดแทรกคติธรรมและคุณธรรม เช่น ความรักชาติ การรักษาความลับของประเทศ ความกล้าหาญ ความเสียสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม เรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ สารัตถะของเรื่องมักเกี่ยวข้องกับการเดินทางในอวกาศ การเดินทางในมิติเวลาที่แตกต่างกัน การค้นพบสิ่งมหัศจรรย์ สิ่งประดิษฐ์อันวิเศษ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยกระตุ้นหรือช่วยทำให้เกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ในเชิงวิทยาศาสตร์แก่วัยรุ่นได้ เรื่องสลับสืบสวนและอาชญากรรมควรมีสารัตถะของเรื่องที่ชัดเจนเด่นชัดไม่ทำให้ผู้อ่านตีความในทางตรงข้ามโดยยกย่องคนร้ายหรือผู้กระทำความผิดและต้องทำให้ผู้อ่านยึดมั่นอยู่ในความดีตลอดไป

5.5 ฉาก ฉากจะบอกให้ทราบถึงสถานที่และเวลาที่เรื่องนั้นเกิดขึ้น สถานที่อาจจะเป็นประเทศใดประเทศหนึ่ง เมืองใดเมืองหนึ่ง อาจเป็นห้องนา หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องก็ได้ สำหรับเวลาอาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในระยะสิบปี ในฤดูกาลหนึ่งหรือเรื่องที่เกิดขึ้นภายในวันเดียวก็ได้

นอกจากสถานที่และเวลาแล้ว ผู้เขียนควรจะบอกให้ผู้อ่านทราบถึงวิถีทางในการประกอบอาชีพ สภาพแวดล้อมทั่วไป บรรยากาศ สังคมและอารมณ์ในขณะนั้นด้วย สถานที่ เวลา และรายละเอียดต่าง ๆ ต้องมีความชัดเจน สอดคล้อง ถูกต้อง เห็นภาพและสมเหตุสมผล ฉากในเรื่องประเภทขบขัน อาจมีได้หลาย ๆ ฉาก แต่ควรอธิบายให้ชัดเจนและมีลักษณะโน้มนำให้เกิดเรื่องน่าขบขันขึ้นได้ ฉากในเรื่องประเภทประวัติศาสตร์และสงครามควรเป็นฉากที่ผู้เขียนคุ้นเคยและสภาพแวดล้อมของฉากต้องสมจริงตามสมัยที่เขียนอ้างอิง เช่น สมัยสงครามโลกครั้งที่สองที่ญี่ปุ่นยกพลขึ้นบกในประเทศไทย เป็นต้น ฉากในเรื่องประเภทวิทยาศาสตร์ ควรจะเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของโลกที่ไม่ค่อยมีใครได้เดินทางไป ยังเป็นดินแดนแห่งความมหัศจรรย์หรือที่เกิดเหตุการณ์ประหลาด ๆ อยู่เสมอ ซึ่งไม่มีใครอธิบายได้ว่าเกิดจากอะไร ดินแดนที่กล่าวนี้อาจเป็นใจกลางทวีป ในป่าลึก ใต้มหาสมุทร หรือในห้วงอวกาศและในดวงดาวดวงอื่น ๆ ในจักรวาล ส่วนฉากในเรื่องประเภทลึกลับสืบสวนหรืออาชญากรรมนั้น สถานที่และเวลาที่เกิดเหตุสำคัญมากต้องบรรยายให้ชัดเจน เพราะตัวละครต้องผูกพันกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เขียนต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ

5.6 ตัวละคร ตัวละครต้องมีชื่อจึงจะทำให้ตัวละครมีชีวิตชีวขึ้น การตั้งชื่อตัวละครต้องสัมพันธ์กับฉากด้วย เช่น ในชนบท ตัวละครควรมีชื่ออย่างชาวชนบท เช่น เฒ่ามี เฒ่าชม ยายแมน ยายเขียน เป็นต้น

ตัวเอกต้องอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผู้อ่าน นวนิยายและเรื่องสั้นสำหรับวัยรุ่น ตัวเอกควรเป็นวัยรุ่น หรืออาจจะมีอายุมากกว่าวัยรุ่นเล็กน้อย ผู้อ่านจะได้รู้สึกว่าเป็นตัวเอกของเรื่องหรือกำลังอ่านเรื่องของพวกวัยรุ่นด้วยกันเอง ตัวละครอื่น ๆ ก็ต้องสมจริง ไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด ควรพูด คิด และแสดงออกกับปฏิกิริยาให้สมกับวัยของตน

ตัวละครในเรื่องประเภทตลกขบขัน ควรมีลักษณะพิเศษ เช่น ด้อยการศึกษา ด้อยสติปัญญา โง่แกมหยิ่ง ตระหนี่ ขี้เมา คยุโว กลัวผี และอื่น ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดเรื่องตลกขบขันได้ ตัวละครนี้อาจเป็นวัยรุ่นหรือเป็นผู้ใหญ่ก็ได้ ตัวละครในเรื่องประเภทประวัติศาสตร์และสงครามจะต้องมีลักษณะเหมือนตัวละครในยุคคนั้นจริง ๆ ชื่อตัวละครก็ต้องสมกับสมัยนั้นจริง ๆ ด้วย ตัวละครในเรื่องประเภทวิทยาศาสตร์ ตัวละครเอกอาจเป็นมนุษย์ในโลก แต่ตัวละครอื่น ๆ อาจเป็นมนุษย์หรือมนุษย์นอกพิภพ เป็นหุ่นยนต์หรือสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ ฉะนั้นการบรรยายลักษณะตัวละครและอุปนิสัย จะต้องใช้ความละเอียดรอบคอบและความรอบรู้เพื่อให้เรื่องสมจริง ส่วนตัวละครในเรื่องประเภทลึกลับสืบสวนหรืออาชญากรรม อาจประกอบไปด้วยผู้กระทำผิด ผู้ต้องสงสัยว่าจะกระทำผิด ผู้เคราะห์ร้ายและผู้อยู่ในเหตุการณ์ เจ้าหน้าที่บ้านเมือง รวมทั้งตัวละคร แต่ละคนในเรื่องซึ่งจะต้องมีลักษณะเด่นและด้อยอย่างเห็นได้ชัด มีเหตุ

ผลเพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงอารมณ์ของตัวละครในการกระทำ ความชั่วหากตัวละครนั้นมิได้เป็นคนร้ายโดยอุปนิสัย นอกจากนี้ยังต้องมีเซาว์ไวไวหวอพริบและการชิงดีชิงเด่นระหว่างตัวละครที่เป็นฝ่ายธรรมและฝ่ายอธรรมจะทำให้เรื่องชวนอ่านยิ่งขึ้น

5.7 บทสนทนา บทสนทนาเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายและเรื่องสั้น บทสนทนาที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

- 5.7.1 ช่วยให้เนื้อเรื่องคืบหน้าไป ผู้อ่านรู้เรื่องเพิ่มขึ้น
- 5.7.2 ช่วยให้เห็นนิสัยและบุคลิกภาพของตัวละครชัดเจนขึ้น
- 5.7.3 ช่วยให้เห็นสภาพสังคม ประเพณี วัฒนธรรมและอื่น ๆ คบคู่กันไปด้วย
- 5.7.4 ช่วยเสริมสร้างค่านิยมที่ดีงามให้แก่ผู้อ่านโดยปริยาย
- 5.7.5 คำหนึ่งถึงจิตวิทยาในการสนทนา โดยไม่พูดคนเดียววนเวียนไป ไม่พูดผิดกาลเทศะ หรือกล่าวพูดเกินไปชนิดที่คนจริง ๆ ในชีวิตจริงไม่กล่าวพูดเช่นนั้น
- 5.7.6 ใช้ภาษาให้เหมาะกับฐานะบุรุษของตัวละครนั้น ๆ
- 5.7.7 ช่วยให้ฉากมีชีวิตชีวขึ้น
- 5.7.8 บทสนทนาต้องให้เป็นธรรมชาติที่สุด ทั้งผู้เขียนต้องคอยสังเกตว่า เมื่อถึงสถานการณ์เช่นนี้หรือมีอารมณ์อย่างนี้ จะพูดอย่างไร

บทสนทนาในเรื่องประเภทตลกขบขัน บทสนทนานี้เพียงช่วยให้เนื้อเรื่องคืบหน้าไปสู่จุดขำขัน ไม่ต้องพูดยาว เพียงคนละคำสองคำก็ชวนให้ขบขันได้ บทสนทนาในเรื่องประเภทประวัติศาสตร์และสงครามนั้น อาจมีบทสนทนาบ่อย ตัวละครต้องรำพึงในใจมากขึ้น ตัวละครจะต้องไม่เปลืองพูดความลับของทางทหารเป็นอันขาด บทสนทนาควรให้เหมาะสมกับฉากและเนื้อเรื่อง บทสนทนาในเรื่องวิทยาศาสตร์ บทสนทนามีความจำเป็นมาก เพราะจะช่วยคลี่คลายความมหัศจรรย์หรือความแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นในเรื่องได้เป็นอย่างดี แต่การสนทนาควรดำเนินเมื่อเหตุการณ์ตื่นเต้นเหล่านั้นผ่านไป แต่ก็ควรดูตามความเหมาะสมด้วย สำหรับบทสนทนาในเรื่องประเภทลึกลับ ลึบสวนหรืออาชญากรรมนั้น บทสนทนาจะแฝงความเฉลียวฉลาดและเซาว์ไวไวหวอพริบอยู่ ถ้อยคำที่ใช้ต้องกระชับ ไม่ให้เข้าใจไขว้เขวเป็นอย่างอื่นอันจะผิดความประสงค์ของผู้เขียน ถ้าตัวละครในเรื่องต้องการให้ผู้ฟังคิดอย่างไร บทสนทนาที่ใช้จะต้องตรงเป้า ถ้ามีการอ้างตัวบทกฎหมาย ภาษาในบทสนทนายิ่งจะต้องระวังให้ถูกต้อง แม่นยำขึ้น

ตัวอย่างที่ 1
เรื่องสั้นตัวอย่าง*

๑๒๕ ปี.....
และมวลชน
ผู้ทักขุยาก

---

*วาทิช จรุงกิจอนันต์. **ชอยเดียวกัน**. กรุงเทพฯ : บุรพาสาน. 2526. หน้า 139-15

๑๒๕ ผี...

และมวลงาน

ผู้ทุกข์ยาก

ผมกลายเป็นคนส่วนน้อยของแผ่นดินไปทันทีที่ผมเชื่อมั่นมา...เจ้ารถเฟียต 125 ผีคันนั้น ที่นี้ผมก็ไม่มีสิทธิ์เต็มปากเต็มคำอีกต่อไปแล้ว ที่จะพูดว่าผมยืนอยู่เคียงข้างประชาชนผู้ทุกข์ยาก เพราะประชาชนผู้ทุกข์ยากนั้นยืนอยู่ตามป้ายรถเมล์ ประชาชนผู้ทุกข์ยากมีหน้าที่จะต้องรับความทุกข์ยากจากองค์การขนส่งมหาแห่งประเทศไทย ประชาชนผู้ทุกข์ยากจะต้องเอาชีวิตและความพิการผูกไว้กับมือของคนขับรถสองแถว ซึ่งทั้งเสี่ยงทั้งหวาดเสียว

ผมรู้สึกเสียใจและผิดหวังในตัวเองเหมือนกัน ที่พ่ายแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำชื่อเจ้า 125 ผีคันนี้มา มันติดแอร์ มันติดฟิล์ม มันดูเหมือนรถใหม่ทั้งที่เป็นรถเก่า ทั้งแอร์ทั้งฟิล์มที่ดูมีดีทึบ และลึกลับไว้ตัวนั้น ทำให้ผมห่างมวลงานผู้ทุกข์ยากมาอีกอักโข

จะลอกฟิล์มทิ้งก็ยังไม่ปัญญา จะรื้อแอร์ทิ้งก็ดูจะไม่ทำให้ผมใกล้ชิดมวลงานผู้ทุกข์ยากขึ้นสักเท่าไร จะไปใกล้ชิดมวลงานแถวศรีบุญญาหรือบ้านสมเด็จฯ เสียมากกว่า

เพราะฉะนั้นผมจึงต้องห่างจากมวลงานผู้ทุกข์ยาก แต่ได้โปรดเถิด...ได้โปรดเถิด มวลงานผู้ทุกข์ยาก อย่าได้อิจฉาหรือคิดว่าผมไปดีแล้วเลย

หลังจากที่ผมเชื่อมั่นมาจากคนที่ไม่รู้จักกันคนหนึ่ง ด้วยความไม่เต็มใจแต่อยากได้ ก็เหมือนผมเอามาร่ำรวยตัวหนึ่งมาไว้ในอ้อมอก นอกจากจะต้องหาเงินไปเป็นความสบายพลีให้แก่ธนาคารหนึ่งก้อนโต ๆ แล้วยังต้องอดต้อออมที่จะหาเงินให้ได้อีกหนึ่งก้อนให้แก่ธนาคารอีกตามจำนวนทุกเดือน ความสบายพลีที่ผมคิดว่าพลีไปเพื่อความสบายนั้น พลีความสบายให้ผมไม่ถึงเดือนก็เริ่มงอแงเอากับผม ร่ายจ่ายค่าซ่อมที่แทบจะเป็นปรกติตามมา แล้วไหนจะค่าน้ำมัน ค่าปรับจากใบสั่งของตำรวจ

สามเดือนที่ใช้เจ้า 125 ผีคันนี้ จากคนที่ไม่รู้เรื่องรถเลยผมก็แทบจะกลายเป็นผู้ชำนาญในเรื่องเครื่องยนต์ โดยเฉพาะเครื่องของเจ้าเฟียตไปแลนต์ไปเกโปลสะก็คันนี้ เพราะผมจำต้องไปพบช่างทุกอาทิตย์เว้นอาทิตย์ จากการหาช่างที่ไหนก็ได้จนกลายเป็นมีช่างประจำ และจากการมีช่างประจำจนกระทั่งช่างประจำบอกผมว่า "สาบานให้ก็ได้ ผมไม่อยากจะเงินคุณเลย เมื่อไหร่รถคุณจะดีเหมือนรถชาวบ้านเขาเสียที"

บางอาทิตย์นั้น ผมไม่ได้ไปหาแบบอาทิตย์เว้นอาทิตย์ แต่เป็นแบบวันเว้นวัน และบางครั้งสามวันติดต่อกัน

มันเป็นรถเก่าอายุสามปีที่ดูเหมือนรถใหม่ และเจ้าความที่ดูเหมือนรถใหม่นี้แหละ ที่มันหลอกปะเทละผมได้

เริ่มต้นที่แอร์ไม่เย็น คุณจะมีแอร์ไว้ในรถหากกระบวยอะไร ถ้ามีแอร์แล้วเหมือนไม่มีผมจึงขับไปให้ที่บริษัทแอร์รถยนต์แห่งหนึ่งแถวพหลโยธินดู ช่างเถอะคนหนึ่งของบริษัทนั้นกัม ๆ เงย ๆ อยู่พักหนึ่ง แล้วก็บอกว่าคอมเพรสเซอร์เสีย ต้องเปลี่ยนใหม่ ราคาซ่อมสามพันบาท

ผมคิดถึงมวลผู้ทุกข์ยากวูบขึ้นมาทีเดียว เพราะผมไม่มีเงินสามพันบาทจะทำให้มันดีขึ้นได้ แต่ผมก็รู้แล้วว่าคอมเพรสเซอร์คืออะไรอยู่ตรงไหน

ผมขับมันด้วยความแค้นมาที่อุโมงค์หนึ่งซึ่งไม่ได้เป็นบริษัทอยู่แถวสี่แยกพญาไท ช่างบอกว่าคอมเพรสเซอร์รั่ว ค่าซ่อมเจ็ดร้อยบาท เนื่องจากผมมีเงินเจ็ดร้อยบาท วันนั้นแอร์จึงเย็นแต่มันเย็นเพื่อจะมาร้อนหนีบหายในวันรุ่งขึ้น เพราะขณะที่ขับมันอยู่ดี ๆ เข็มความร้อนก็กวาดพรวดขึ้นไปถึงขีดแดง ผมประคองประคองมันเข้าไปในอุโมงค์ ๆ หนึ่งแถวซอยอ่อนนุช ช่างที่ซ่อมแอร์ให้ผมนั้นไม่ได้ซ่อมแอร์ให้ผมอย่างเดียว เขาซ่อมเครื่องให้ด้วย ซึ่งผมจำไม่ได้แล้วว่าซ่อมอะไรตรงไหน แต่ที่เขาซ่อมไว้อย่างสาหัสสากรรจ์ก็คือเขาไม่ได้ต่อท่อน้ำเล็ก ๆ สำหรับระบายความร้อนให้ผม

เพียต 125 ผีของผมก็บรรลัยไปด้วยประการฉะนี้

ทิ้งไว้หนึ่งวันพร้อมกับทิ้งเงินไว้อีกพันกว่า ผมก็เอามันมาแยกตัวจากมวลชนผู้ทุกข์ยากต่อ ผมอุ้งใจกับสมรรถนะ สมรรถภาพของมันอยู่พักหนึ่ง ถึงขนาดขับมันไประยอง มันกลัวน้ำทะเลหรือกลัวผมจะขับมันลงทะเลหรือไม่รู้ พอถึงบ้านผมมันก็ปฏิเสธที่จะสตาร์ท ตั้งเกผู้อาร์ช่วยเข็นให้มันสตาร์ทติดขึ้นมาแล้วผมก็ขับประคองประคองอย่างสุดจิตสุดใจที่จะไม่ให้มันดับในขณะที่ขับหาร้านไดนาโมสักร้านหนึ่งในเมืองระยอง

โชคดีของผมที่พบร้านไดนาโมเข้าได้ทั้งที่เป็นวันอาทิตย์ ช่างบอกว่าถ่านที่ไดสตาร์ทหมดเสียเวลาไปสามชั่วโมงพร้อมกับเงินอีกสามร้อยกว่าบาท ผมก็ขับมันกลับกรุงเทพได้

กลับมาได้ไม่กี่วันก็ได้ยินเสียงไดชาร์ตดังแกรก ๆ เพื่อความสบายใจและเพื่อจะใช้มันอย่างสบายดี ผมก็หิ้วหัวมันเข้าไปในร้านไดนาโมแห่งหนึ่ง ปรากฏผลออกมาว่าไดชาร์ตมีชิ้นส่วนหนึ่งที่แตก ช่างแนะนำให้เปลี่ยนไดชาร์ตใหม่ ราคาถูกลงแปดร้อยกว่า ครึ่งวันหลังจากเปลี่ยนไดชาร์ตเสร็จ เพราะต้องเปลี่ยนฐานเปลี่ยนตัวยึดไดชาร์ตใหม่ ก็พบว่าคัทเอาท์ซึ่งเป็นตัวตัดไฟก็ هنگทั้งด้วย คัทเอาท์อีกสองร้อย รวมค่าแรงเป็นพันกว่าในวันนั้น

สองอาทิตย์ต่อมา...มวลชนผู้ทุกข์ยาก มันก็สตาร์ทไม่ติด ครั้งที่ระยองนั้นมันไม่สตาร์ท แต่ครั้งนี้มันสตาร์ทไม่ติดผมพามันไปตาย...ไม่ใช่ มันพาผมไปตายดีกว่า มันพาผมไปตายหน้าร้านไดพอดดีพอดดี หลังจากเซ็นชับบเทียบหน้าร้านเรียบริ้อยดี แบตเตอร์ลูโก้ก็ถูกยกมาเปลี่ยนอีกแปดร้อยกว่าบาท

มันสตาร์ทซึ่งเตี๋ยวดิตอยู่ได้สามสี่วันก็เริ่มขี้เกียจ ด้วยการครางอื้อ ๆ อยู่เป็นสิบหนกว่า จะสตาร์ทติดได้ ผมขับไปให้ช่างที่อุ้มใกล้ ๆ ที่พักดู ช่างคนนี้ได้เป็นช่างประจำเจ้า 125 ผีคันนี้ ต่อมา เขาเป็นคนเรียกมันเพี้ยต 125 ผี แทนที่จะเป็น 125 พี่ให้ผมไต่ยีน และผมก็ยีนตีเป็นอันมากที่จะเรียกตามเขา

ก็มีการเปลี่ยนน้ำมันกระจอก เปลี่ยนสายไฟ เปลี่ยนอะไรต่อมิอะไรกระจุกกระจิกที่ผมจำไม่หวาดไม่ไหว

ระยะเวลาที่เปลี่ยน ๆ นี้กินเวลาประมาณเดือนกว่า บางครั้งมันดีได้วันเดียว บางครั้งมันดีได้สองวัน บางครั้งดีมากหน่อย คือดีอยู่ถึงหนึ่งอาทิตย์ ครั้งหนึ่งที่มันดี ผมเอามันไปเที่ยวสุพรรณฯ ด้วย ก็เรียบริ้วยตีมาตลอดจนกระทั่งกลับ แต่ยังไม่ถึงบ้านมันก็ตะกุกตะกักแล้วก็ดับ ผมไม่ว่าที่มันดับแต่ที่น้ำมันดับแล้วมันสตาร์ทไม่ติด

ผมไม่มีความรู้จะทำอะไรกับมันได้นอกจากนั่งสตาร์ทไปเรื่อย ๆ ลิบลิบหนมันก็ติดขึ้นมาให้ผมขับต่อได้ ขับต่อมาเพื่อที่จะดับอีก เริ่มดับครั้งแรกที่สะพานปิ่นเกล้า และดับเป็นระยะมาตลอดจนกระทั่งถึงซอยต้นสนอันเป็นปลายทาง

ทั้งหมดดับไปห้าครั้ง สองครั้งดับอยู่หน้าสนามม้าบางเล็งขณะสนามม้ากำลังเลิก

ลองนึกถึงรถคันหนึ่งที่ตายหน้าสนามม้าขณะที่สนามม้าเพิ่งเลิกเถิด....มवलชนผู้ทุกข์ยาก รถมันจะติดกันหนุงหน้างแค่นั้นแล้วลองนึกถึงผมผู้พยายามจะตีจากมवलชนผู้ทุกข์ยากดูเถิด ผมอยากกลับไปเป็นมवलชนผู้ทุกข์ยากที่สุดก็ตอนนั้น

ช่างที่ซ่อมมันเป็นประจำชื่อช้อย เขาเคยอยู่กรรณสูตรมาก่อน และชำนาญเรื่องรถเพี้ยตมาก แต่ก็ผะอืดผะอมกับเจ้า 125 ผีของผมเต็มที และมันก็คงผะอืดผะอมกับเขาเต็มทีเหมือนกัน เพราะตอนอยู่ที่อุ้มมันก็ไม่ค่อยจะยอมเป็นอย่างที่มีมันเป็นตอนอยู่กับผม พอช่างช้อยจัดการเปลี่ยนอะไรต่อมิอะไรแล้วมันก็ใช้ได้

เมื่อช่างช้อยซ่อมเสร็จ รุ่งขึ้นผมก็ขับมันมาทำงานอย่างสบายใจ อย่างว่านั่นแหละการอุ้มงูเท่าไว้กับอกจะสบายใจไปได้นานเท่าไรเชียว

ผมขับมาถึงหน้าวัดตรีทศเทพมันก็ตาย ผมโทรศัพท์ไปหาช่างช้อย ช่างช้อยก็กระวีกระวาดมาอย่างโกรธเกรี้ยวในคูร์กคูแค้น คือเจ้า 125 ผีของผม ตรวจตราเสร็จสรรพจึงรู้ว่าปั้มเอซีซึ่งทำหน้าที่ส่งน้ำมันเข้าเครื่องเสีย ส่งบ้างไม่ส่งบ้าง ทุกครั้งที่เครื่องร้อนมันจะไม่ส่งน้ำมันเข้าเครื่อง เครื่องก็จะดับ พอเครื่องเย็นมันก็จะติด เป็นอย่างนี้

เมื่อเปลี่ยนปั้มเอซีมันก็ติด และหายจากอาการติดดับดังว่า แต่อาการสตาร์ทยากของมันไม่หาย ยังคงขี้เกียจขยันสลับกันตามปรกติ

แล้วมันก็วนมาถึงเรื่องแอร์อีก มवलชนผู้ทุกข์ยาก....การมีแอร์ในรถนั้นอาจเป็นเรื่องไม่

จำเป็นก็จริงอยู่ แต่การมีแอร์อยู่ในรถแล้วใช้ไม่ได้นั้น ผมขออนุญาตอ้างว่ามันเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องทำให้มันใช้ได้ครับ

เริ่มต้นด้วยการที่แอร์ไม่เย็น ผมเข้าใจว่าน้ำยาแอร์อาจจะหมด ก็ขับมันเข้าไปในร้านแอร์แห่งหนึ่ง และพบโดยช่างที่นั่นว่าสายพานแอร์ขาดจะจยุไปหมด เมื่อเปลี่ยนสายพานแอร์ มันก็เย็นขึ้นมา เย็นได้สองสามวันมันก็กลับไม่เย็นขึ้นมาอีก ผมก็ขับมันไปเติมน้ำยาแอร์ มันก็เย็นให้ผมวันหนึ่ง ผมจึงกลั้นสะอื้นกลั้นน้ำตาขับมันเข้าไปในร้านแอร์อีกร้านหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับโรงหนังเซนจูรี่ อ้างสถานที่ให้ด้วยเพื่อมวลชนผู้ทุกข์ยากคิดจะตีจากความทุกข์ยากโดยเจริญรอยตามผม จะได้ไม่ไปเข้าร้านนี้

ผมไม่ได้ตั้งใจจะเอามันไปซ่อมอะไรมากมาย ผมเพียงแต่สงสัยว่าทำไมแอร์มันถึงไม่เย็น ซึ่งผมคิดว่าแอร์มันรั่วและอยากจะทำมันรั่วตรงไหนยังงี้ ช่างที่ร้านนั้นชื่อโหลก...ผมรู้เพราะอีหมวยเจ้าของร้านเรียกให้ได้ยิน โหลกช่างก็จัดการหารอยรั่ว หาเห็้อแตกเห็้อแต่นจนพบ โดยยกแอร์ออกมาทั้งเครื่อง

นั่นแหละครับ งานหมดที่ผมคิดเลยกลายเป็นงานช่างขึ้นมาโดยที่ผมไม่ได้ตั้งใจเพราะเหตุนี้ ท่อแอร์นิปปอนเดนโซอันนั้นมีรอยรั่วตรงข้อต่อ สาเหตุมาจากการผุ ข้อต่อที่ว่านี้ไม่สามารถจะอุดได้ ต้องเอาไปอีก วันนั้นเย็นมากแล้วส่งไปอีกไม่ทัน ต้องรอวันรุ่งขึ้น รุ่งขึ้นก่อนเที่ยงไอ้โหลกช่างก็บอกผมว่าข้อต่ออันนั้นอีกไม่ได้เพราะเป็นอะลูมิเนียม ต้องกลึงใหม่ ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร

ผมมาว่าอะไรก็ตอนคิดเงินนั่นแหละครับ หนึ่งพันหนึ่งร้อยห้าสิบบาทถ้วน อีหมวยเจ้าของร้านนั้นคิดเงินเสร็จก็วางบิลไว้บนโต๊ะตั้งแต่ก่อนจะทำแอร์เสร็จ แล้วก็หลบหน้าผมหายไปเลย ทั้งอีไม่หมวยอีกคนไว้รับหน้าแทน ซึ่งอีไม่หมวยก็อีหลักอีเหลือเป็นอันมากเมื่อยันบิลให้ผม

ผมดูในบิลซึ่งเขียนไว้ว่าค่าเชื่อมค่าอีกค่ากึ่งค่าโก่งข้อต่ออันเท่านี้วก้อยตีนอันนั้นเป็นเงินสี่ร้อยห้าสิบบาท ซึ่งผมคิดว่าจริง ๆ ไม่ควรจะเกินร้อยบาท ค่าเติมน้ำยาแอร์และค่าดูแลออกจากเครื่องแอร์ก่อนจะเติมน้ำยาแอร์ ซึ่งไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าเครื่องโทรม ๆ อันหนึ่งมาใส่ข้อต่อเข้ากับคอมเพรสเซอร์ มีเสียงดังแกร๊ก ๆ อยู่สักยี่สิบนาที ค่าไ้อ้อย่างนี้สามร้อยห้าสิบบาท แล้วก็ค่าแรงค่ารู้ค่าความเป็นหมูของผมรวมกัน นั่นแหละ หนึ่งพันหนึ่งร้อยห้าสิบบาท ผมจึงควักกระเป๋าสตางค์ออกมา วางเงินทั้งหมดลงบนโต๊ะ แล้วก็บอกว่าทั้งเนื้อทั้งตัวผมมีอยู่เจ็ดร้อยกว่าบาทเท่านั้นเอง ให้แค่นี้เป็นไรไหม

หล่อนไม่ว่าอะไรสักคำเลย...มวลชนผู้ทุกข์ยาก

แอร์ผมก็เย็นเจี๊ยบมาจนได้สักอาทิตย์หนึ่ง ผมรู้สึกว่คร้ซมันเข้าลำบาก หลังจากที่ผมกระต๊อบทดสอบดูสองสามครั้ง คร้ซก็หายเข้าไปเลย ไม่กระเด็นออกมาจับตีนผมอีก เกียรติก็

เข้าไม่ได้ ครั้งนี้มันเป็นศพออยู่แถวศาลเจ้าพ่อเสือ ผมโทรศัพท์เล่าอาการให้ช่างซ่อมฟ่ง ช่าง
ซ่อมคู่แค้นของเจ้า 125 ผีของผมบอกว่าลูกยางแตก รอยอยู่ที่นั่น เดี่ยวเจอกัน

ช่างซ่อมก็จัดการมาเปลี่ยนยางปั๊มครัชให้ เปลี่ยนสับริงครัชแล้วก็อะไรอีกไม่รู้ ผม
ซีเกียจจำ มันก็ใช้ได้ แต่ว่าน็อตสองตัวหวาน ช่างซ่อมบอกว่าฟุ้งนี้ให้เอาไปที่อยู่อีกที่ รุ่งขึ้นผมก็
ขับไปที่อู่ เปลี่ยนน็อต แล้วมันก็เรียบร้อยมาอีกสามสี่วัน

ผมรู้สึกครัชมันจวนจะหมด เพราะครัชลื่นมาก เร่งไม่ขึ้นและออกรถไม่ค่อยจะออก
เขากันว่าถ้าจะต้องไปวิ่งทางไกลขึ้นเขาลงห้วยละก็ลำบาก ผมก็เอาไปให้ช่างซ่อมเปลี่ยนครัช
ให้ เพื่อจะได้ขึ้นเขาลงห้วยได้อย่างสะดวกใจ

นอกจากครัชซึ่งจวนจะหมดแล้ว สิ่งที่ได้ประจักษ์ในเวลาเดียวกันก็คือ น้ำมันเครื่อง
ไหลเข้าไปในครัชด้วย ซึ่งเป็นเหตุสำคัญที่ทำให้ครัชลื่น “เปลี่ยนจานครัช เปลี่ยนจุกซ่อมหัวหมู
ครัช เปลี่ยนซิลข้อเหวี่ยงหลัง” ถ้าอ่านไม่เข้าใจอย่าว่ากัน ผมเขียนตามลายมือช่างซ่อม ทั้งหมด
เป็นเงินแปดร้อยแปดสิบแปดบาท ผมขับมันออกมาอย่างสบายใจ นี่เห็นภาพตัวเองขับรถขึ้น
ดอยสุเทพไร่

กรรมเวรไม่ได้ลื่นไปดอกครับ อาการสตาร์ทติดยากของมันไม่ทุเลาลงเลย และผมก็
คิดถึงมวลชนผู้ทุกข์ยากมากขึ้นทุกที

ผมตัดสินใจเอามันไปที่ร้านไดนาโมอีกครั้ง เพราะเสียงสตาร์ทของมันอ่อนลงเต็มที่
ช่างที่ร้านไดรี้อได้ออกมาและพบว่ามันพังโน่นพังนี่นั่นไปหมด เขาบอกว่าต้องเปลี่ยนชิ้นส่วน
สำคัญของไดสตาร์ทสองชิ้นเป็นเงินพันกว่า ก็เหมือนเคยแหละครับ จะให้ผมทำอะไรได้ละ
มวลชนผู้ทุกข์ยาก เจิงไปอีกพันสี่คราวนี้มันถูกใจผมมาก เพราะมันสตาร์ทซึ่งเดียวติดทันที แต่ยัง
ก่อน มันติดทันทีตอนอยู่ที่ร้านไดนั่นเท่านั้นเอง รุ่งขึ้นอาการมันก็หนักยิ่งกว่าเก่า คือสตาร์ทดัง
สนั่นแต่ไม่ติด สตาร์ทไปสลิปยี่สิบครั้งมันถึงจะติด

ถึงตอนนี้ผมรู้ว่าเวลาที่ผมจะกลับไปหามวลชนผู้ทุกข์ยากใกล้เข้ามา

ขับไปน้ำตาซึมไปอีกสองวันก็เกิดเรื่อง สองแถวมหาภัยคันหนึ่งเบียดผมเข้าไปเกี่ยว
กับรถขายเต้าฮวย รถขายเต้าฮวยขึ้นไปเกยกับกาแลนท์ ตำรวจเขยีนข้างมวลชนผู้ทุกข์ยากครับ
เจิงไปอีกแปดร้อย ค่ารถเต้าฮวยสาม...ผมดีใจที่อาแป๊ะคนนั้นไม่เป็นอะไร นอกจากไหลปาห้อง
โก้แตกกระจาย ปลายทางโก้ว้วยกันให้ว่อนไปทั้งถนน ผมจ่ายค่าซ่อมกาแลนท์ไปอีกห้า....

รุ่งขึ้น มันสตาร์ทไม่ติดเหมือนเคย

เนื่องจากผมจอดมันไว้ใต้ถุนแฟลต ผมต้องการที่จะเข็นมันออกไปที่ลานกว้างเพื่อที่จะ
วานใคร ๆ เข็นให้มันติด....โชคดียุ่ยนิดหน่อยที่ผมไม่ต้องไปโรงพยาบาลในการนี้

จากใต้ถุนแฟลตไปที่ลานกว้างนั้นเป็นที่ลาดเท ผมคิดหาวิธีที่จะเข็นมันลงไป ถ้าผม

เห็นลงไปเลยมันก็อาจจะวิ่งไปชนกับรถที่จอดอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ผมจึงจำจะต้องขึ้นไปนั่งให้ทันเพื่อที่จะได้เหยียบเบรค ผมจึงเข็นอยู่ข้างประตูคนขับโดยเปิดประตูไว้ กระจาพอรถเริ่มไหลลงก็จะกระโดดเข้าไป

ความโง่ของผมสำแดงเดช เพราะผมลืมนึกถึงเสาของแฟลตไปเสียสนิท เมื่อรถเริ่มไหลผมก็เข้าไปนั่ง ซาซาของผมยังคงอยู่กับพื้น ประตูของเจ้า 125 ผีตีเปรี้ยงเข้ากับเสาแฟลต ดังกลับมาจะเอ๊ะกับหัวเขาผมมันขมำหนึบหัวเขาผมแน่นสนิทอยู่กับข้างรถก็ไม่มีอะไรมากหรือครับ ผมนั่งกางเกงยีนส์อยู่เปิดแผลดูที่หลังแผลที่ถูกหนึบนั้นเป็นรอยเท็กซ์เจอร์กางเกงยีนส์และมีเลือดไหลซึมตามรอยลายผ้าเลยทีเดียว ผมปวดแทบขาดใจ ขยับอย่างไรตั้งอย่างไรก็ไม่หลุด ผมบีบแตรและแหกปากดังสนั่นหวั่นไหว

เด็กคนหนึ่งเดินทะไ้ติมผ่านมา เขายื่นหน้าเข้ามาดูด้วยความสงสัยว่าผมกำลังร้องเพลงอะไรอยู่ ตอนนั้นเหนือผมแตกพลั๊กและพร้อมที่จะเป็นลมแล้ว เนื่องจากเป็นที่ลาดเทแรงรถที่จะไหลลงทำให้ประตูที่ขัดอยู่กับเสาคอนกรีตหนึบขามผมแน่นยิ่งขึ้น ผมหมดความสามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะช่วยตัวเอง ผมตะโกนเสียงสะท้อนให้เด็กคนนั้นช่วยดันรถกลับขึ้นมา เจ้าหนูเหลียวซ้ายและขวาลอกแฉกเพื่อหาที่วางไ้ติมในมือ ผมรู้สึกเหมือนเวลานานสักห้าปีกว่าไ้หนูนั้นจะหาที่วางไ้ติมได้ และกว่าผู้ใหญ่อีกสองคนจะทนทนวกหูเสียงแตรกับเสียงร้องของผมไม่ได้มาช่วยกัน

มันจับหัวเขาผมตรงกระดูกพอดิ ถึงจะปวดมากแต่ก็ไม่แตกหรือหัก ผมหายปวดทันทีหลุดออกมา ประตูของเจ้า 125 ผีที่แหบจะทำให้ผมเป็นผีขยับเข้ามาเป็นรอยใหญ่ แต่ก็ไม่น่าใส่ใจเท่ากับรอยยุบตรงหัวเขาของผมหรอก

ไม่ถึงอาทิตย์จากนั้นก็มาถึงวันที่ฝนตกหนัก ผมสังหรณ์ใจพิกลตั้งแต่เช้า คิด ๆ อยู่ว่าจะไม่ออกจากแฟลตไปไหน แต่ก็ไม่รู้ผีเปรตอะไรดลใจ ผมขับรถตามถนนที่เจิ่งไปด้วยน้ำด้วยความเห็นใจมวลชนผู้เดินลุยน้ำและรอรถเมล์อยู่ ฝนตกกระหน่ำตลอดทาง ผมระแวงมาตลอดว่าเครื่องของเจ้า 125 ผีจะดับแล้วสตาร์ทไม่ติด อาการดั่งนี้หายไปนานแล้ว คือถึงแม้ว่ามันจะสตาร์ทยากแต่มันก็ไม่เคยสตาร์ทไม่ติดในระยะนี้ ขับข้ามทางรถไฟมาถึงมุมหนึ่งของสวนจิตรลดาทางจะไปวัดเบญจะ รถที่สวนมาติดกันยาวเหยียด มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งหักออกมา ผมเบรคจึกเจ้า 125 ผีดับทันที

แล้วก็เหมือนอย่างที่เสียว ๆ อยู่นั้นแหละ มันสตาร์ทไม่ติด ฝนตกราวกับฟ้ารั่ว รถติดเป็นแพอยู่ข้างหลังผม

นั่งสตาร์ทอยู่ในรถพักใหญ่มันก็ไม่ติด ผมนั่งเหนือแตกพลั๊กอยู่ในรถอย่างหมดปัญญา ครู่หนึ่งก็มีชายคนหนึ่งวิ่งมาที่รถของผม เขาบอกผมว่า "เข็นเข้าข้างทางก่อน เข็นเข้า

ไปหลบข้างทางก่อน แม่...กำลังนอนสบายอยู่ในกรมทหาร ตำรวจมันไล่ให้มาดูว่ารถทำไมถึงติด”
เราช่วยกันขึ้นเจ้า 125 ฝีเข้าแอบข้างฟุตบาทได้ร่มมะขาม เขาจัดการเปิดฝากระโปรงดู
เครื่อง ช่างซ่อมเรียกช่างพวกนี้ให้ผมได้ยันทึหลังว่าช่างข้างถนนผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าใน
กรุงเทพมีพวกนี้ออกหากินทุกครั้งที่ฝนตก ผมคิดว่าเขามาช่วยผมด้วยเจตนาดี เพราะเขาริ่งมา
อย่างกระหืดกระหอบ อ้างว่าตำรวจไล่ให้มาดูและไม่มีเครื่องมืออะไรทั้งนั้น เขาริ่งมามีมือเปล่าสิ่ง
แรกที่เขาทำคือขอกระดาษในรถผมไปขีดขั้วสายไฟที่คอยล์และบริเวณรังนกกระจอกซึ่งเป็นที่ตั้ง
ของทองขาว

ไม่ทันที่จะรู้เรื่อง อีกคนหนึ่งก็ซบมอเตอร์ไซค์ผ่านมาเขาจอดรถถามว่าเป็นยังไง คอยล์
มีไฟไหม ผมก็ยังคิดว่าเขาเป็นผู้มีเจตนาอยู่นั้นแหละ ไม่ได้คิดเลยว่าเขาเป็นมือรับจ้างหรือช่างข้างถนน
เขาเล่นรถเลยไปจอดหน้ารถผม คนที่มาก่อนกระซิบบอกผมว่า...อย่าไปให้อัสนั้นมายุ่งเชียวนา...
ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่นั้นแหละว่าทำไมอีกคนถึงจะมายุ่งไม่ได้

คนหลังมาพร้อมด้วยอุปกรณ์ มีน้ำมันเบนซินใส่ถุงพลาสติก มีสายจัมพ์แบตเตอรี่ และ
มีคอยล์ คนที่มาทีแรกกระซิบบอกผมอย่างจุน ๆ ว่า “อ้อท่านั้นมีคอยล์มาด้วย”

ช่างคนที่สองจัดการเช็คสายไฟ ลองสายไฟ พักหนึ่งเขาก็บอกว่าคอยล์ไม่มีไฟเลย เขา
จัดการเปลี่ยนคอยล์ ทั้งสองคนช่วยกันเป็นที่น่าตื่นตันทันสำหรับผม แต่พักเดียวพุทธวิปญญาก็สว่าง
แวบเข้ามาในใจผม เมื่อผมคิดว่าถ้าเจ้า 125 ฝีสตาร์ทติดผมก็ควรจะต้องให้เงินเขา...เป็นค่าจ้าง
...เป็นสินน้ำใจ เอ๊ะ...สองคนนี่มาช่วยผมทำไม คนกรุงเทพไม่เป็นอย่างนี้เนี่ย เขามาช่วยผมทำไม
ทั้งที่ฝนก็ตกจ๊ก ๆ อย่างนี้ อ้อ...ใช่แล้ว สองคนนี่ต้องเรียกร้อยค่าจ้างจากผมแน่ ๆ

ผมรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมาทันที ไม่ใช่เพราะผมไม่มีเงินแต่ผมรู้สึกว่าเป็นพวกฉวย
โอกาสเขาไม่ได้ถามผมก่อนเลยว่าผมต้องการความช่วยเหลืออย่างไร จะคิดเงินผมเท่าไรผมไม่
รังเกียจที่จะให้เงินเขา แต่ผมเริ่มกลัวเขาเรียกร้อยจำนวนเงิน ระหว่างนั้น ผมสองจิตสองใจ
อยากให้รถสตาร์ทติดก็อยาก ไม่อยากเสียเงินก็ไม่อยาก เสียเพราะไม่รู้ว่าจะต้องเสียเท่าไร มัน
ก็เป็นความรู้สึกห้ำหั่นห้ำหั่นนั่นแหละ แล้วอ้อห้ำหั่นที่ไม่อยากให้ติดมันก็ชนะ เพราะหลังจาก
เบียดมะล่อมะแลกกันหน้าไซกทั้งสามคน สตาร์ทแล้วสตาร์ทอีก เช็ดแล้วเช็ดอีกไม่รู้กี่สิบหน เจ้า
125 ฝีก็ไม่ยอมติด

คนที่มามีมือเปล่าถามหากระดาษหนังสือพิมพ์ เขาจะเผาหัวสายไฟให้แห้ง และรับรอง
กับผมว่าติดแน่ ถึงผมจะซังน้ำหน้าเจ้า 125 ฝีมาก แต่ผมก็ยังไม่อยากจะทำมันทั้งตอนนี้ โดย
เฉพาบนถนนหลวงอย่างนี้ ผมเลยปฏิเสธ

หลังจากพยายามจนอ่อนใจแล้ว ช่างข้างถนนทั้งสองก็จากไป โดยมีได้เรียกร้อยเงิน
ทองจากผม เขาเป็นช่างข้างถนนที่มีศักดิ์ศรีเหมือนกัน

ผมเข้าไปนั่งหลบฝนในรถอย่างไม่รู้จะทำอะไรดี ความที่ไม่รู้จะทำอะไรดี ผมก็เลยสอดกุญแจเข้ารูสตาร์ทบิดเล่นไอร์ธบ้า....เลือกติด

ออรถกระฉีกกระจกมาได้ แต่วิ่งได้เฉพาะเกียร์หนึ่งกับเกียร์สองเท่านั้น ผมรู้ตั้งแต่เมื่อก็แล้วว่าน้ำมันเข้าไปเต็มหัวเทียนทั้งสี่ตัว เพราะเปิดฝากระโปรงซ่อมกันเกือบครึ่งชั่วโมงมาดับกลางสี่แยกพญาไทอีกหน สตาร์ทไม่ติดเหมือนเคย ผมเข็นมันเข้าข้างทาง เข้าไปนั่งหลบฝนในตึกแถวหน้าสี่สิบนาที่แล้วออกมาสตาร์ทใหม่ เครื่องมันก็ติดจนขับไปถึงอยู่ข้างซอยได้เป็นการขับรถที่ทรมาณที่สุดในชีวิต

ผมบอกช่างซ่อมว่าให้เปลี่ยนคอยล์กับเซ็ดหัวเทียน พอทำเสร็จคราวนี้มันสตาร์ทที่ซึ่งเดียวติด ผมคิดว่าผมค้นพบปัญหาการสตาร์ทติดยากของมันแล้ว ที่นี้ก็น่าจะหมดปัญหาเสียที ถึงอย่างไรมันก็ยังเป็นรถที่ตี ทรงตัวดี เกาถนบดี นั่งสบาย เวลาที่มันดี ๆ กับผม ผมคิดอย่างนั้นจริง ๆ

มวลชนผู้ทุกข์ยาก อาทิตย์เดียวเท่านั้นแหละครับ มันกลับมาใหม่ คราวนี้แปลกกว่าเก่าคือเวลาเครื่องร้อนมันจะไม่สตาร์ท บิดกุญแจสตาร์ทจะมีเสียงดังแฉะแล้วก็เงียบ เวลาขับไปแล้วมันเกิดดับ ก็ต้องรอให้เครื่องเย็นก่อนถึงจะสตาร์ทติดได้ ผมรู้สึกว่ามันหมิ่นเหม่ต่อการกลับไปหามวลชนผู้ทุกข์ยากเต็มที

ช่างซ่อมบอกว่าสงสัยร้านไดนาโมที่ผมไปทำไดสตาร์ทมาจะใส่ของปลอมให้ผม อาจจะพันลวดทองแดงน้อยเกินไป ทำให้เกิดอาการนี้ขึ้นมา

ยังไม่ทันคิดจะแก้ไขอะไร ความวิบัติใหม่ก็ตามมา คราวนี้ผมเข้าเกียร์ไม่ได้ วิ่งเกียร์หนึ่งอยู่มันดับไปเป็นเกียร์สี่ วิ่งเกียร์สี่มันกระดอนไปเป็นเกียร์สอง ที่ร้ายที่สุดคือมันเข้าเกียร์ถอยหลังไม่ได้

ผมกลับไปหาช่างซ่อมเหมือนเคย ลูกยางลูกยอยลูกอิซังขยำอะไรไม่รู้แตก ช่างซ่อมซ่อมมันจนเป็นปรกติ ตอนผมไปขับรถช่างซ่อมบอกผมว่า “เพื่อง่ายมันหอนนะคุณ ผมได้ยিনตอนเอามาไปลอง มีเวลาเอามาทิ้งไว้ให้ผมดูหน่อย อันนี้ถ้าพังไปน่ากลัวจะหลายพัน ผมว่าถ้าคุณถูกรางวัลที่หนึ่งนะขับแม่มันไปชนเสาไฟฟ้าไปเลย เกตินัก”

ผมบอกช่างซ่อมว่าผมอยากจะขาย ช่างซ่อมหนึ่งไปพักหนึ่งแล้วบอกว่า “ถ้าไอ้คนซื้อมันจน ๆ หน่อยละก็อ๊อ บาบฉิบหายเลยนะ”

มวลชนผู้ทุกข์ยากครับ ผมรู้สึกเสียใจที่สุดที่หึงมวลชนผู้ทุกข์ยากมา ผมตัดช่องน้อยมาแต่พอตัว ผมสร้างกรรมไว้และบัดนี้กรรมนั้นได้ตามสนองผมแล้ว ผมจะไม่ซ่อมไอ้ 125 ผีอัปปริยัจญ์ไรคันนี้อีกแล้ว ผมจะไม่ซ่อมแม่งอีกเลย แต่ผมจะเอามันไปขายให้ใครเล่า ถ้าเกิดคนที่ซื้อมันไปจากผมบังเอิญเป็นมวลชนผู้ทุกข์ยาก และต้องการจะปลีกตัวมาเหมือนผมละ....

“ถ้าได้คนเชื่อมั่นจน ๆ หน่อยละก็อ บาบฉิบหายเลยนะ” คำพูดของช่างซ่อมยั้งเอ็คโค่อยู่ในหูผม
แล้วนี่ผมจะทำยังไงกับไอ้ 125 ผีระยาคันนี้ดี

มวลชนผู้ทุกข์ยากครับ ผมยังเป็นมวลชนผู้ทุกข์ยากอยู่ได้โปรดให้อภัยผมในความ
ผิดพลาดที่แล้วมาด้วย ขอเวลาผมหน่อยนะครับ ขอเวลาให้ผมกำจัดไอ้ 125 ผีวิปริตคันนี้ก่อน
ผมยังไม่รู้เลยว่าจะถึบมันให้พ้นตัวไปอย่างไรดี

กรุณานะครับ อย่าเพ่อตัดหางผมปล่อยวัด ผมจะกลับไปหามวลชนผู้ทุกข์ยากอีกแน่ ๆ
ในเร็ววันนี้

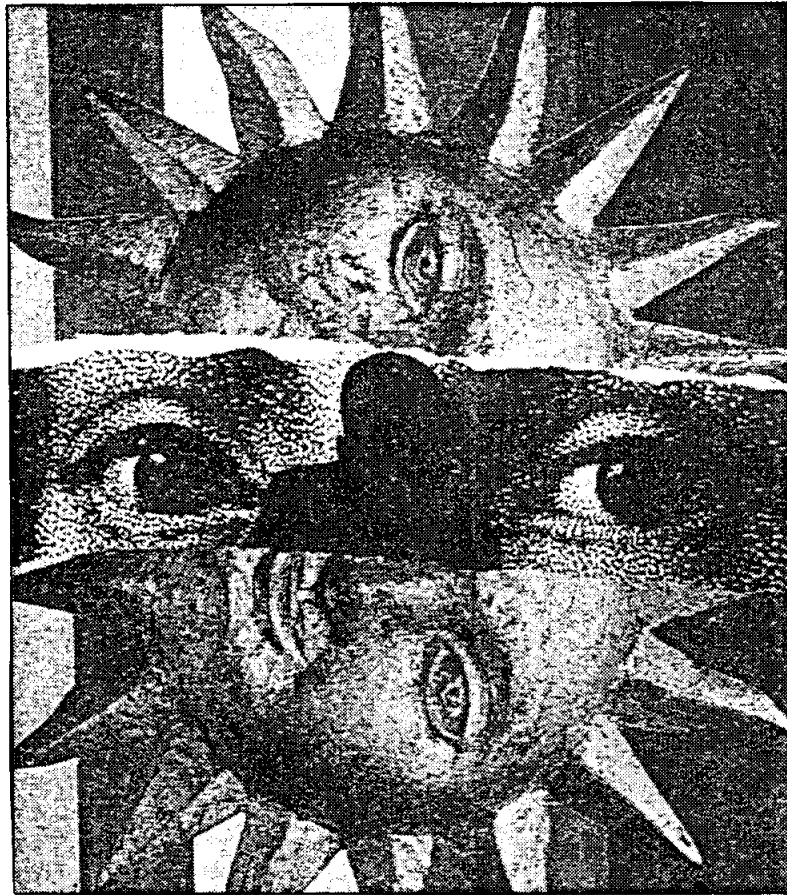
ตัวอย่างที่ 2
เรื่องสั้นวัยรุ่น*

ลูกชาย

---

*ช้อยลื้อ (นามแฝง). ทญิงไทย ปีที่ 18 ปีภษ์หลัง เมษายน 2536. หน้า 131-134.

ลูกชาย

พอเห็นผาดโพล่พันบันไดบ้านขึ้นมาเท่านั้น แม่สีก็รำให้เหมือนดังจะขาดใจ เขาคลานเข้าไปและนั่งอยู่เบื้องหน้าแม่สี ซึ่งแวดล้อมด้วยเพื่อนบ้านหลายคน ต่างช่วยกันปลอบส่วนพ่อ ทานั่งซึมอยู่ใกล้กันไม่พูดไม่จาดวงตาคู่นั้นแดงก่ำ พ่อหาตั้งมือเขาไปลูบคลำ พร้อมกับพริ้งพรุณ้ำตาออกมา ปากก็พร่ำชื่อลูกชายสุดรัก...ยุท...ยุท

“เห็นผาดเทื่อได้ กะเห็นยุทเทื่อนั้นน้อ” พ่อหาพึมพำซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ยุทคือเพื่อนของผาด มีบ้านเรือนอยู่ใกล้กัน และเพราะพูดคุยกันเข้าใจ ต่างคนต่างชอบฝัน ๆ ยุทรักการวาดรูป ผาดชอบงานการเขียนเรื่องสั้น ยุทเคยกระเซ้าว่า กูเป็นพระเอกของมึงได้หรือเปล่าวะ ยุทเป็นคนสำคัญที่มอล่วงรู้เรื่องงานเขียน ผาดปิดไว้เป็นความลับไม่เคย

บอกใคร เขาระงับไม่ให้ผัดนำเรื่องออกเสนอต่อส่วนรวม เปิดเรื่องราวออกสู่วงกว้าง ไม่ใช่ซุกซ่อนเอาไว้ในแฟ้ม โดยไม่ยินยอมให้ใครได้อ่าน

“ถ้ากูเขียนเรื่องได้ กูจะให้มันเป็นพระเอก” ผัดพูดกลัวเสียงหัวเราะ

“แน่นอน” ยุทธศาสตร์

“แต่ก็คงอีกนานวะ” ผัดตอบเสียงเนือย เขาไม่แน่ใจนัก ว่างานจะได้ตีพิมพ์ เมื่อไหร่แน่

“ไม่เป็นไรกูรอไหว”

มันไม่ใช่เพียงการล้อเล่น ผัดมองเห็นความเอาจริงเอาจัง ที่ฉายออกมาจากแววตาของเพื่อน ผัดยังเขียนงานไปเรื่อย แต่เพื่อนซีไม่ร้ออ่าน...

เมื่อวานเวลากลางคืน เป็นการรวมตัวของผองเพื่อน ตั้งวงเหล้าและเมกกันอย่างครื้นเครง เสียงเพลงคลออยู่ตลอดเวลา เสียงตะโกนแบบสุดเสียง เสียงหัวเราะ และยังมีเสียงร้องไห้จนเหล้าพร่องไปค่อนข้างชัดเจนแม้แต่เหล่าขวดใหม่ถูกสับเปลี่ยนเข้ามาแทน ยังไม่มีใครเพเลียงพล้ำต่อพิษสงของมัน ไม่มีกลางบอกเหตุอันใดเลย จึงจกไม่อาจร้องทักให้คนเมาสังเกตุมันอาจกำลังสะบัดหางบูบับอยู่ในมุมมืดที่ใดสักแห่ง

บัดเดี๋ยวนี้ เสียงหัวเราะถูกทดแทนด้วยเสียงร่ำไห้ หลายคนสีหน้าหมองคล้ำคร่ำครวญอยู่แต่ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรตระหนักกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน หรือว่าใครแอบฝืนร้ายเพียงลำพัง ถ้าไม่ใช่คนไกลที่ไม่ได้มาร่วมวงเหล้า

นับแต่นั้นต่อไป สมาชิกวงเหล้าก็จะลดลง เนื่องมาจากการพลัดพราก ไปสู่แดนไกล คนหนึ่งจากไปเพื่อจะไปสร้างอนาคต และมีเหมือนกันกับการจากไปจากจริง ๆ วงเหล้าจะกร่อยหลายคนเริ่มห่างหายอยู่ไม่ครบทีมดังแต่ก่อน....เมื่อครั้งที่ยังไม่รู้จักรสเหล้าพวกเขามุ่งลงทุ่งไล่ล่าหนูนาในกลางคืนหนาว ยามที่ข้าวในนาสุกเหลืองเต็มทุ่ง ลมหนาวพัดกรูกรียว กระชิบกระชากับรวงข้าว ลมกลางคืนคือเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของรวงข้าวและหนูนาคือศัตรูตัวร้าย

คืนที่ฟ้าไร้จันทร์ ดวงดาวพรึบพราวเต็มผืนฟ้ากว้าง

“ยุทธมิ่งนอนรออยู่เถียงนานะ” อ้อดร้องบอกเพื่อน อีกสี่คนนั่งรวมอยู่บนเถียงนา

อ้อดถือปืนแก๊ปยื่นจังก้า พร้อมแล้วกับการเดินทาง โคมไฟประทับอยู่บนหัวมันสว่างกระจ่างอยู่ในคืนมืด แสงไฟส่องเป็นลำสาตามาที่ใบหน้าของเพื่อนที่ละคน อ้อดร้องบอกอีกว่า ถ้าอยากกินส้มตำต้นมะละกออยู่ที่คูสระ พริกมะเขือไม่อดไม่อยาก หรือจะลงมปลาในสระแก้วหนาวก็เชิญ พุดจบกก็ออกเดินพร้อมเพื่อนอีกสามคนตามติด สมอลจะวิ่งตาม อ้อดพูดตักทางว่าพอแล้ว กลัวว่าหนูมันจะตื่นเสียงคน

โคมไฟส่องทางเป็นลำ ท่างออกไปทุกที ๆ บนเถียงนามีแสงตะเกียงสว่างวอมแวมทดแทนการสนทนาเริ่มขึ้นเบา ๆ ก่อน และค่อย ๆ ดังขึ้น ๆ ตามลำดับ ด้วยหลากรื่องราว

เรื่องความลับของผู้หญิงห้ามพูดเรื่องแฟนเด็ดขาด เพราะถ้าใครพาลมาแล้วมันไม่จบง่ายสุดท้ายวกเข้าเรื่องผี ยุทธกั้วแต่ชอบฟัง คนอื่นก็เหมือนกันกั้วแต่ปากแข็ง เรื่องผีหลอกคนมันเป็นแม่เหล็กที่จะดึงเพื่อน ๆ ให้เข้ามาซิด ๆ กัน

พอถึงจุดตื่นเต้น ผาดคอยนี้จิ้มบันเอวแต่ละคน คอยฟังเสียงหัวเราะคิกคักแล้วต่างฝ่ายต่างก็แยกกันไปมา

“ปัง” เสียงปี่ดัง แว่วมาจากป่าไผ่ริมห้วย ทุกคนบนเตียงนาเงียหูฟังอย่างตั้งใจ ไม่หันไปก็ร้อง “โฮโย” ด้วยความยินดีปรีดา

มีเสียงนับจำนวนว่าหนึ่ง...สอง...หลุดออกมาจากปากของใครสักคนในกลุ่มเสียงปี่นบงก็หมายความว่าได้หนุณาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งตัว ผีมือยี่งปี่ของอ๊อดพอจะมั่นใจได้ ทุกครั้งที่หันหน้าลงทุ่ง ก็ต้องได้ของขึ้นบ้าน

“มาโน่นแล้ว” ร้องตามแสงไฟที่สาดมา

“ทายกันได้ก็ตัว”

“กูไม่ชอบการพนัน” คนหนึ่งบ่มพึมเพราะถ้าแพ้พนัน มันหมายความว่าต้องถอนขนหนุอยู่คนเดียว

ผาดเป็นคนแรกที่กระโดดผลุงลงจากเตียงนา มายืนรอโคมไฟที่ขยับใกล้เข้ามาทุกขณะ เพื่อนทุกคนกระโดดตามลงมา เสียงตะโกนทักทายโหวกเหวก

“ได้ก็ตัวอ๊อด” ผาดร้องถามออกไปก่อน อ๊อดชูหนุณาตัวขนาดสองกำปั้นให้ดูแทนคำตอบ

“โอโฮ...ว่าแต่กูได้ยินเสียงปี่นทกนัดนี้นา” ตีร้องสอด

“พลาดได้ไวย” อ๊อดแก้ตัว “ไ้อ์ยุทธกั้วไฟ” อ๊อดหันมาสั่ง

“ว่า กูอีกแล้ว” ยุทธพ้อ

“ถ้าอย่างนั้นหรือจะถอนขนหนุ” อ๊อดพูดแทรก

“ไม่เป็นไรกฤณัดกั้วไฟ” ยุทธตอบทันควัน

“กูจัดการเอง” ผาดรับเอาหนุมาแบ่งให้ตีหนึ่งตัวสลินและสมอลคนละตัว

กองไฟสว่างโพล่งขึ้น นาของอ๊อดเป็นนาโคก ไม่อดไม่อยากพิน กิ่งไม้แห้งมีอยู่เป็นกอง ๆ กวาดเอาเศษใบไม้แห้งที่มีอยู่เกลื่อนกลาด หว่านลงกองไฟ โยนกิ่งไม้ท่อนเล็ก ๆ ลงก่อน เปลวไฟวาบขึ้น ๆ มันสว่างพอที่จะเห็นหน้ากันถนัด พวกเขาคุยกันเงียบ ๆ ท่ามกลางลมยามดึก อันเย็นเยือก มันเย็นเฉียบถึงกระดูกซี่โครง เสียงใบจิกแห้งใบกลมดังอยู่แกรก ๆ ๆ มองไกลออกไปมีก็แต่ความมืดของราตรีกาล แผลงกลางคืนครวญคราง มันคงหนาวเหมือนกันกับคน

เสียงปี่กลางทุ่ง เหมือนจะก้องอยู่ในสองหูของผาด แว่วเสียงหัวเราะของผองเพื่อน ในคืนอันเหน็บหนาวคืนนั้น

“เมื่อวานมีงานบุญแจกข้าวหาคคนตาย” เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้น “มีหมอลำคณะใหญ่มาแสดง เพื่อนทุกคนอยู่ครบ และเมากันถ้วนทั่ว” น้ำเสียงคนเล่าราบเรียบ “ฝนลงเม็ดปรอย ๆ มาตั้งแต่เย็น ฝนบ่าอะไรก็ไม่รู้ดันมาตกคืนที่จะมีหมอลำ ป่านนั้นผู้คนก็แน่นเอียดเต็มหน้าเวทีไม่ว่าจากบ้านเหนือบ้านใต้ บ้านใกล้บ้านไกลหลังไหลกันมาเพื่อจะมาร่วมชื่นชมหมอลำคณะใหญ่ ชื่อเสียงโด่งดังเคยแสดงออกทีวี ซี่ไม่ตูปัดตูปะอยู่ตามขอบเวทีด้านหน้า ถึงพวกเราจะไม่เคยมีใครคิดจะทำอย่างนั้นสักหน่อย”

“แล้วยังไงต่อล่ะ” ผาดซึก อยากรู้เรื่องไฉน ๆ

“อึดใจต่อมา โฆษกออกมาหน้าเวทีด้วยสำนวนการพูดอันยียวน จึงเรียกเสียงปรบมือสนั่นหวั่นไหว สาว ๆ ร้องกรี๊ด ๆ แต่คนขึ้นมาหน้าเวทีร้องเยี้ยว ๆ เร่งให้รีบเดินโชว์ เพราะต้องการดูขาสาว ๆ ของสาวทางเครื่องมากกว่าจ้องหน้าดำ ๆ ของโฆษก จึงช่วยบอกให้นักเดินออกมาเร็ว ๆ อยากรจะตื่นใจจะขาดอยู่แล้ว ไม่นานเพลงเปิดงานก็เริ่ม สาวนักเดินออกมาโชว์ส่วนสัดนูน ๆ เว้า ๆ ให้คนเฝ้าโละรำให้พ่อลูกพ่อเมียคึกคัก เพลงผ่านไปแค่สามเพลง ใ้ยุทธก็ลุกขึ้นแหวกทางแทรกคนออกไปข้างนอก”

“ทำไมไม่มีใครห้าม”

“ห้ามแต่มันไม่ฟัง” ตอบอย่างขมขื่น “มันพรั้มแต่ว่ากูจะไปรีบแฟนมาดูหมอลำ มันว่าอย่างนี้ ใครจะห้ามมันไหวมันคงเป็นคราวถึง...” เสียงคนเล่าขาดหายสิ้นเครือด้วยรู้สึกตื้อในอก ผาดซึกกับคำบอกเล่าของเพื่อน เรื่องราวครั้งอดีตมันผุดขึ้นเป็นภาพ ซ้อนขึ้นมาให้เห็น

การหยอกล้อของกลุ่มเพื่อนหรือแม้แต่การหยอกล้อระหว่างผาดกับยุทธบางเวลาเคร่งเครียด ผาดก้มหน้าเขียนเรื่องและยุทธก้มหน้าเขียนรูป ฝีมือด้านการวาดรูปของยุทธพอใช้ สามารถวาดภาพเหมือน และสามารถวาดการ์ตูนให้ดูขบขัน ถึงทั้งสองจะรักการฝัน แต่ก็ยังหวังถึงงานอาชีพ จะลงทุนร่วมกันขายก๋วยเตี๋ยว หรือจะตั้งร้านขายเหล้า จะให้ไปทำงานก่อสร้างอย่างสมัยเมื่อยังเด็กคงไม่ไหว ทั้งสองเป็นคนพอมแต่แข็งแรงน้อย เจ็บป่วยยอด ๆ แอด ๆ อยู่ไม่สร้างซา เราจะเดินทางไปไหนไกลเลยนะ ผาดจำได้เพื่อนเคยพูดเอาไว้คำนี้

ความจริงยุทธไม่กล้าไปไหนไกลพอกับแม่มีเพียงเขาคนเดียว พ่อหาแต่งงานกับแม่ย้ายลูกสองซึ่งลูกทุกคนโตใหญ่มีเหย้าเรือนแล้ว แม่สีให้ลูกกับพ่อหาได้เป็นคนสุดท้ายเท่านั้น ลูกชายคนเดียวพ่อแม่รักและตามใจ เงินทองหามาให้ลูกตามประสาชานาจะทำได้ พ่อแม่ยังสามารถส่งลูกเรียนจบชั้นมอศอบปลายเป็นความคิดก้าวหน้าของพ่อแม่ที่ไม่ต้องการให้ลูกมาวนเวียนทำนาอย่างตน ลงทุนให้เรียน พอเรียนจบก็จ้างเข้าทำงานบางครั้งถูกหลอกเอาเงินไปกินฟรี ๆ จากคนหน้าเนื้อใจเสือรักชอบกันนี้แหละ กล้าแม่แต่คดโกงเอาจากหญิงชานาบ้านนอก ที่เคยให้

ข้าวสุกประทังชีวิตเมื่อครั้งยังห่มผ้าเหลืองบวชพระอยู่ในวัดของหมู่บ้าน โดยเอาตำแหน่งงานมา หลอกล่อ มันคือความขมขื่นแสนสาหัส คนรู้จักมักคุ้นกันแท้ ๆ เป็นบทเรียนราคาแพงที่ หญิงชวานาต้องจดจำ

แต่แม่ก็จะหางานให้ลูกทำจนได้เสียเงินไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องธรรมดาของการแลกเปลี่ยน เขาจ่ายเงินและเขาให้งานมีคนจำนวนมากมายกกองต้องการงานทำ มันขึ้นอยู่กับโอกาสอันเหมาะสม ใครล่ะจะมีโอกาสดีกว่ากัน และช่วงชิงมันได้อย่างทันท่วงที เพราะหลายคนมีเงิน แต่โอกาสไม่เอื้อ หลายคนโอกาสเอื้อแต่เงินทองไม่อำนวย

“ไม่รู้จักับบุญคุณข้าวสุกเสียเลย” ผาดเตือนดาลเมื่อล่วงรู้ความลับ

“ช่างมันเถอะ” ยุทธคล้ายกับยอมจำนน

“แต่เงินนั้นมันได้มาแสนยากนะ”

“นี่ว่าทานหมามันแดก”

ผาดขมขื่นกับครั้งแรก ที่แม่สีถูกหลอกเอาเงิน มันเป็นเรื่องที่ไม่อาจโทษนาให้ใครต่อใครเขาฟัง มันไม่ใช่เรื่องซับซ้อน ที่พร้อมเล่าให้ทุกคนรู้ แม่สีจะไม่ยอมให้มันเกิดซ้ำอีก ผาดเอาใจช่วยผาดไม่มีโอกาสในเรื่องงานไม่มีปัจจัยเอื้อ ถ้าหากมีก็คงโดนเขาหลอกกินเหมือนกัน จึงเลือกเส้นทางสู่เมืองหลวง แหล่งงานที่ใหญ่ที่สุดของประเทศพร้อมกับข้าวเพื่อนรักได้งานทำมั่นคงอยู่กับโรงงานที่ใหญ่ที่สุดของจังหวัด หรือจะเป็นของภาคเลยก็ได้เดียว คนในพื้นที่หลายร้อยคนมีงานทำ มีรายได้เลี้ยงตัวและเจือจานครอบครัว ไม่ต้องทิ้งถิ่นฐานบ้านช่อง ไปหากินถิ่นไกล ผาดตั้งใจไปช่วยกับการงานอันมั่นคงของเพื่อน

ครั้งที่ผาดกลับมาเยี่ยมบ้าน ยุทธดีใจมากพาไปฉลองจนสุดเหวี่ยง เพราะมีพาหนะคู่ชีพคือมอเตอร์ไซด์คันงาม มันนำพาสองหนุ่มไปทุกที่ และไม่พินร้านเหล้า ด้วยปัจจัยอันจำกัด ก็

ต้องกินพอกหมปากหอมคอค เวลานั้นเพื่อนฝูงแยกย้ายกันไปบ้างแล้ว เรียนจบก็ต้องแสวงหางานทำ เพื่อเรียกต้นทุนคืนพ่อแม่ หรือว่าจะหลุบทุนก็ให้มันรู้ไป การเล่าเรียนต้องลงทุน ทุกสิ่งอย่าง แทะต้องให้ทุน

ยุทธชอบมอเตอร์ไซค์ ชอบมาตั้งแต่สมัยที่ยังไม่เคยมีรถของตัวเอง เขาเสาะหาเงินมาจนได้ เริ่มแรกเอามาซื้อจักรยานซี่ จักรยานเสือหมอบคันใหม่เอี่ยม ใครจะมาแตะต้องรถเขาไม่ได้ รถคือดวงใจของเขาที่มาของเงินเป็นเรื่องราวลึกลับดำมืด ชวนให้แม่สับสนใจ เพราะว่าพี่สาวบอกว่าเงินหล่อนหายไปสองพัน ต่อเมื่อเวลาล่วงเลยออกมาเนิ่นนาน ผาดไม่ชักเพื่อน ไม่เอ่ยถึงมัน ปล่อยสิ่งชั่วร้ายมันลอยไปกับสายลมชะ ลมจงช่วยหอบไปทิ้งยังทุ่งร้างที่ไม่มีผู้คนอาศัย ยุทธชอบแต่งตัวโก้ ผาดชอบใส่เสื้อผ้าเก๋ๆหอมช่อแต่ก็เดินเคียงกันได้โดยไม่เคอะเขิน ไม่นานจักรยานเสือหมอบไม่เอี่ยมอย่างเก๋อะไหล่มันหลุดหายไปทีละชิ้น ๆ ก่อนจะขายมันไปในราคาแสนถูก เปลี่ยนเอามอเตอร์ไซค์เก๋ ๆ มาขี่แทน เสียงท่อไอเสียดังลั่นชวย แต่มันก็โก้กว่าจักรยาน และมันดีกว่าที่รถคันอื่น เมื่อก่อนเขารับอาสาไปซื้อข้าวของอย่างไม่รู้จักเหนื่อยหน่ายเพียงเพื่อว่าขอให้ได้ขี่มอเตอร์ไซค์สักเดี๋ยวนะ ไกลไกลไม่เกี่ยง แม่แต่ไปลูบ ๆ คลำเบาๆรถก็เอา เขาฝันเอาไว้ว่าจะต้องมีมอเตอร์ไซค์ของตัวเองสักวัน มอเตอร์ไซค์สองล้อเล่นให้มันแรง

คนจะคบหาเป็นเพื่อนกัน ต้องยอมรับข้อต่อของอีกฝ่าย ผาดไม่ได้สนับสนุนการกระทำผิดลุ่มผิดทาง เขาเคยปรามเรื่องความมึนโง่ อย่างน้อยเพื่อนจะได้รู้สิ่งที่กำลังปฏิบัติอยู่มันไม่ถูกไม่ควร ยุทธเป็นคนขี้ฉุนขี้หงุดหงิด เอาแต่ใจระเบิดอารมณ์ออกมาง่าย ๆ ไม่เว้นแม่แต่แม่หรือพ่อทั้งที่เขาเคารพรักออกอย่างนั้น

หลังจากเงียบอยู่นาน ตกแก้วคืออยู่กับความหลัง สิ่งที่เกิดขึ้นมันเหมือนเรื่องโกหก มันน่าจะเป็นแค่เรื่องของความฝัน...ฝันร้าย...ฝันร้ายของคนเป็นเพื่อนเป็นพ่อ...เป็นแม่...

“และมันมาแม่” ผาดโผล่ออกมาเพื่อนผู้เล่าเรื่องราวพยักหน้าซ้ำ ๆ

“ห้าทุ่ม มีคนมาเรียกบอกว่าไอ้ยุทธทำมอเตอร์ไซค์ล้ม ตอนแรกก็นึกว่าแค่บาดเจ็บธรรมดา แต่พอไปถึงโรงพยาบาล รู้ใหม่...พยาบาลแจ้งว่าศพอยู่ที่วัด” เสียงเครือแหบหายเป็นห้วง ๆ

ภาพของคนเมาควมมอเตอร์ไซค์ตะบึงไปอย่างไม่คิดชีวิต เสียงแหลมเล็กกรีดร้องไปในยามค่ำคืน ทะยานออกสู่อุณหพลว ที่นั่นรถต่างขนาดวิ่งวุ่นอยู่มากมาย วิ่งเร็วอย่างไม่มีเบรก เจ้าถนนก็คือรถบรรทุก มีบ้างเหมือนกันที่เจ้าถนนต้องสยบต่อท้องถนน อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้เสมอ ไม่มีใครอยากให้มันเกิดแต่มันก็ต้องเกิด

กับระยะทางไกลถึงสี่สิบกิโล เส้นทางระหว่างหมู่บ้านสู่อำเภอ เพื่อจะไปปรับแฟน ความคิดถึงพรั่งออกมา เมื่อระดับตึกสูงอย่างน่าตกใจ ไฟแห่งปรารถนาฮึกอยู่ในอก เหลือบดบังความกลัวในที่มืด ซึ่งปกติเขาไม่ชอบมันเอาเสียเลย ไม่ชอบการนอนคนเดียว ถ้าไม่ได้นอนกอด

สาว ก็จะมีชวณเอาผาดมานอนเป็นเพื่อน นอนตื่นสาย ๆ ปล่อยให้แดดมันส่องกัน ตื่นขึ้นเดินงุด
เข้าครัว ค้นหาของกินทุกกักในตู้กับข้าว พ่อแม่ไปนา อีสระเป็นของเขา

เสียงมอเตอร์ไซด์ยังแผดก้องอยู่ แต่มันไปได้ไม่ถึงครึ่งทาง ในคืนที่เดือนเสี้ยว
แขวนอยู่ครึ่งฟ้าในคืนเดียวกันนั้น ผาดนั่งยามอยู่คนเดียว ในออฟฟิศยามดึกอันเงียบเชียบ มัน
คือคืนหม่นมัวใดเล่า จึงตะหงิดคิดถึงบ้าน ผาดจากหมู่บ้านมาทำงาน เป็นนิยามรักษาความปลอดภัย
ภัก โขกเข้าข้างได้อยู่ในตึกที่ยังกรุ่นด้วยเศษแอร์ ผลของการที่สำนักงานเปิดแอร์ทำงานอยู่ทั้งวัน
แอร์ถูกปิดเมื่อสองทุ่มกว่า ๆ นายช่างคนสุดท้ายออกจากสำนักงาน เขานั่งเฝ้าอยู่ที่โต๊ะ พลิก
หนังสือเรียนแล้วก็วาง พลิกหนังสืออ่านเล่นสำรวจดูบางประโยคเปลี่ยนใจไม่เปิดอ่าน ในคืนตึก
ที่เขายังไม่หลับไหลอย่างเช่นทุกคืนที่ผ่านมา พลันนั้น แว่วเสียงเคาะประตูด้านหลัง เขา
ชลาดกแล้วต่อเสียงนั้น แต่ก็ยังเปิดประตูออกไปดู มีเพียงสายลมหนาวครางอยู่หวิวหวิว

รุ่งเช้า ผาดได้รับโทรเลข แจ้งข่าวร้ายของเพื่อนที่หมู่บ้าน

“มันเหมือนกันดูจุมุกมันลี ดูคิ้วมันลี” แม่สีโอรำคร่ำครวญ หันไปถามคนนั้นที่คนนี้
ที่ด้วยน้ำตานองหน้า เพื่อนบ้านที่แวดล้อมก็ทำได้เพียงปลอบ “โอ...บักยุทธตายแล้ว ลูกเอ๋ย
เคยนอนด้วยกันแองสองคนคั่นกัน โอ...” แม่สีน้ำตาไหลพรากพ่อทานั่งอยู่เคียงข้าง ค่อย ๆ
ยกชายผ้าขาวม้าขึ้นซับน้ำตา ที่มันไหลซึมออกมา

“กินอะไรมาหรือยังลูก” แม่สีร้องถามทั้งน้ำตา

“ผมยังไม่หิวหรอกแม่” ผาดตอบเสียงผ่าแว่ว

ผาดหันมาทางพ่อทา แกรวมมือเขาไปลูบคลำ พลังก้มหน้า ค่อย ๆ เอาผ้าขาวม้า
ป้ายน้ำตาที่รินไหล ปากก็พร่ำถึงลูกชายสุดรัก น้ำตาของลูกผู้ชายมันมีค่าน้อยเมื่อไร

“พ่อห้ามก็เพราะว่ารัก พ่อไม่ได้เกลียดลูกแม่แต่น้อย” พ่อทาครางเบา ๆ ผ้าขาวม้าก็
คอยซับน้ำตาที่ร้องแกำ “การสูบบุหรี่มันเป็นสิ่งไม่ดี พ่อถึงได้ห้ามไหนจะริตมเหล้าอีก เราเป็น
นักเรียนยังไม่มีรายได้ ยังขอเงินพ่อแม่ใช้ จะโกรธพ่อหรือเปล่าลูก...พ่อกลัวว่าลูกจะไปเข้ากุกสูบ
กัญชา ให้ระวังสังคมวงกว้างมันมากมือนตราย พ่อคิดว่ากล่าวเพราะหวังลูกนะ พ่อรักลูกมากนะ”
พูดจบน้ำตาพ่อทาพร้งออกมาอีก

ตึกมากแล้ว บนท้องฟ้าดวงดาวสกาเวเต็มผืนฟ้ากว้าง ดาวดาวไหนหนอที่เพื่อนไปสถิตอยู่
และกำลังผินสายตาลงมามองยังเบื้องล่างนี้ ผาดก้าวลงเรือนและแว่วคำหนึ่งจากแดนไกล

“ถ้ามีเขียนเรื่อง ให้กูเป็นพระเอกบ้างนะ”

ตัวอย่างที่ 3
เรื่องสั้นแปล*

ไม่มีวันไหน.....
ที่เราจะพรากจากกัน

---

*จุฬาฟิลิน. ไม่มีวันไหน...ที่เราจะพรากจากกัน. ขวัญเรือน ปีแรกแรก มิถุนายน 2536. หน้า 108-110.

ไม่มีวันไหน..... ที่เราจะพรากจากกัน

แจ๊ค...ยืนอยู่ที่ริมหน้าผาประคองโทชี้เก้าที่อยู่ในมืออย่างระมัดระวัง เขามองลงไป
กองหินใหญ่ข้างล่าง

“ฉันได้ทำมันสำเร็จแล้ว!!” เขาพึมพำกับตัวเอง และเขาก็ได้ทำมันลงไปแล้วจริง ๆ!!

เขาได้ทำการฆาตกรรมลงไปแล้วอย่างสวยงามหมดจด ไม่มีใครในโลกนี้จะยึดข้อหาว่า
เขาเป็นฆาตกรได้เลย แม้ว่าบางคนอาจจะสงสัยและพยายามจับผิด เพราะใคร ๆ ก็เชื่อว่าเขาไม่
สามารถฆ่าเมียของเขาได้แน่ ๆ นั่นเป็นส่วนหนึ่งที่ฉลาดในความคิดของเขา

ความคิดอันแยบยลนี้...ผุดขึ้นมาในสำนักเมื่อปีที่แล้ว ตอนที่แจ๊คกับเคตตีมาพักร้อนกัน
ที่หุบผาแห่งความรักแห่งนี้ด้วยกัน

เป็นหุบผาอันโรแมนติกที่หนุ่มสาวชอบพากันมาสาบานหัวใจ และเป็นหุบผาภรรยา ที่
ชายหญิงหลายคู่มาเด็ดชีวิตของตนเอง เมื่อรักไม่สมหวัง....

วันนั้น...ภรรยาเขามองลงไปข้างล่างหน้าผา “ฉันเข้าใจละคะว่าทำไมคนสองคนที่รัก
กันสุดหัวใจ จะยอมปลิดชีวิตของตัวเองเพื่อสังเวความรักด้วยกัน แทนที่จะยอมออกไปใช้ชีวิต
ตามลำพังโดยไม่มีอีกคนหนึ่ง....”

แจ๊คมองหน้าเคตตี...คล้ายจะทำความเข้าใจว่า ภรรยาเขาจริงจังกับสิ่งที่กำลังพูด เสียง
เธอยังดังเจื้อยแจ้วต่อไป “เรา...มาสาบานรักกันดีไหมคะแจ๊คว่าจะไม่มีอะไรมาพรากเราให้จาก
กันไปได้ นอกจากความตายเท่านั้น มายืนตรงนี้สิคะ...ที่รัก มาให้คำมั่นสัญญาต่อกันตรงยอด
หน้าผานี้ ว่าเราจะเลือกตายไปพร้อม ๆ กันดีกว่าจะยอมให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องอยู่โดดเดี่ยว
ตามลำพังในโลกนี้....”

คำพูดอันจริงจังของเคตตีตรงนี้เอง ที่ทำให้แจ๊คได้พบกับทางออกในปัญหาของเขา เขา
มีปัญหาในด้านการเงิน หนี้สินรุงรัง น่าขบขันชะมัดที่เขาได้ไอเดียนี้จากปากของภรรยาเขาเอง

“จริงจ่ะ...ที่รัก ผมให้สัญญา” แจ๊คตอบเสียงแผ่ว

สองเดือนถัดมา...เขาเริ่มวางแผนการอันแยบยลในการกำจัดเคตี้....กำจัดให้เธอออกไปจากโลกนี้เลยทีเดียวนะ

หลังจากที่กลับมาจากพักร้อนในครั้งนั้นได้ไม่นาน แจ็คเริ่มบ่นว่าเขามีปัญหาสุขภาพ เขาปวดท้องบ่อยมาก หลายสัปดาห์ผ่านไป เขาพูดแต่เรื่องกระเพาะอักเสบของเขา ถ้าภรรยาอยู่ใกล้ ๆ เขาจะทำสีหน้าเจ็บปวดรวดราวพลงกุ่มช่องท้องให้เห็น

น้ำหนักเขาลดไปถึง 30 ปอนด์และมักจะอาเจียนบ่อย ๆ อาการทั้งสองอย่างนี้เกิดขึ้นเกือบจะพร้อม ๆ กัน หลังจากที่เขแอบกลืนยาบางชนิดหลังอาหารทุกมื้อ

“เธอต้องไปหาหมออะ แจ็คปล่อยให้ปวดท้องอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ไม่ได้แล้ว” เคตี้บ่นรำส่ามี

แจ็คยิ้ม...เป็นยิ้มบาง ๆ ที่ซ่อนความกระหยิ่มใจบางชนิด เขาตอบกลับมาว่า “อย่าห่วงผมเลย ที่รักเดี่ยวผมก็หาย”

แต่อาการปวดท้องและคลื่นเหียนอาเจียนของแจ็คก็ยังไม่ทุเลาภรรยาของเขาต้องอ้อนวอนขนาดร้องไห้ นั่นแหละเขาถึงจะยอมไปหาหมอ

หมองเองก็ไม่รู้ว่าอาการปวดท้องของเขามาจากสาเหตุอะไร แต่หมองก็เห็นด้วยที่ว่าแจ๊คไม่สบาย อาการของเขาแย่งลงทุกวัน จนในที่สุดต้องนั่งรถเข็น เพราะเขาอ่อนแอเกินกว่าจะเดินไปไหนมาไหนด้วยตนเอง

“เราต้องเตรียมตัวกับสถานการณ์เลวร้ายที่อาจเกิดขึ้นนะจะเคตี้ สมบัติทุกชิ้นมีชื่อเราทั้งสองร่วมอยู่ ดังนั้น ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรกับพินัยกรรม ประกันชีวิตที่เราทำไว้ให้แกกัน... สามารถทำให้คุณมั่นคงในการเงิน มีเงินเหลือใช้ไปจนตาย ถ้าผม...ตาย”

เป็นเพราะคำพูดประโยคสุดท้ายที่แจ๊คกล่าวออกมาด้วยเสียงแผ่วที่ทำให้เคตี้ซาบซึ้งถึงกับต้องปล่อยโฮออกมา เธอรีบให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่รักและแต่งงานกับใครใหม่ชีวิตของเธอจะไม่มีจุดหมายถ้าปราศจากแจ๊ค

เป็นการไม่ยากเลยที่แจ๊คจะดำเนินการตามโซ่ความคิดที่เขาบรรจงวาดไว้ ทุกบทตอนเป็นไปด้วยความละเอียด ในที่สุดแจ๊คก็สามารถชวนให้ภรรยาของเขากลับมาเยื่อหุ้มหัวใจแห่งความรักอีกครั้ง

“ผมชอบหุบเขานั้นมาก วิสวอย อากาศดี” แจ๊คบอกด้วยเสียงอ่อนโยน ฟังดูน่าสงสาร “แต่ผมรู้สึกไม่มีแรง กลัวว่าจะขึ้นไปบนผาไม่น่าถึง...”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ ที่รัก ฉันจะพยุงคุณขึ้นไปเอง...”

ในที่สุด...แจ๊คกับเคตี้ก็ขับรถไปยังหุบเขาแห่งความรักตามความปรารถนาของเขา โดยที่เคตี้เป็นคนขับและแจ๊คคนนอนเอกเขนกอยู่ที่เบาะหลัง เขาพยายามที่จะไม่บ่นออกมาเป็นคำพูด แต่ก็ทำเสียงโอดโอยในทุกครั้งที่รถกระเทือน

“เราไม่น่ามาพักร้อนเดือนนี้เลยพฤศจิกายนเป็นเดือนแห่งความเศร้าบรรยากาศหม่นหมอง ต้นหมากรากไม้แห้งเหี่ยว อะไรๆ ก็ดูจะตายไปตาม ๆ กัน”แจ๊คพูดด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ ฟังดูแล้วน่าสงสาร “เราคงไม่ได้เห็นตะวันเบิกฟ้า ซึ่งเป็นช่วงที่สวยงามที่สุดของหุบเขาแห่งนี้อีกแน่เลย”

“ถึงตะวันจะเบิกฟ้า แต่ฉันก็คงไม่เห็นมันสวยไปได้เลย ถ้าไม่มี...เธอ” เคตี้กระซิบตอบ

“อย่าคิดมากไปหน่อยเลยนะที่รัก” แจ๊คปลอบใจพลงมมือของเคตี้ไว้อย่างทะนุถนอม “คุณต้องไม่พูดอย่างนั้นอีกนะ”

“แต่ฉันหมายความว่าอย่างที่พูดจริง ๆ นะ จำได้ไหมคะว่า เราเคยสัญญากันไว้ตอนมาหุบเขาแห่งนี้กันครั้งที่แล้ว ว่าเราจะยอมตายเสียดีกว่าคนใดคนหนึ่งจะต้องอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังในโลกนี้...”

แจ๊คสะดุดในคำพูดซึ่ง ๆ ของเคตี้ เขารู้สึกผวาขึ้นมาดิ้นหนึ่ง แต่ก็เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น เสียงของเคตี้ยังคงเจื้อยแจ้วต่อไป

“อยากกลับไปเลยคะ ที่รัก” เคตี้ปลอบ “ฉันสัญญาว่าจะไม่มีวันทิ้งคุณไป ไม่ว่าจะวันไหน” แต่...เคตี้ก็ได้ทิ้งเขาไปแล้วจริง ๆ

ภรรยาของเขายืนอยู่ตรงหน้าผาตอนที่เขาเอื้อมมือไปผลักแผ่นหลังจนเธอตกลงไปข้างล่าง!!
เขายังจำภาพสุดท้ายของเคดีได้ดี ตอนที่ร่างของเธอลอยตกลงไปโบหน้าของเขามี
แววตาสีฟ้าสดใส และแปลกใจที่เขาทำอย่างนี้กับเธอได้ลงคออย่างไร??

ผิดกับแจ๊คที่ยิ้มอย่างผู้ชนะขณะมองร่างของภรรยาร่วงลงไปเหมือนมองดูใบไม้ที่กำลัง
ร่วงหล่น...

กาลลงความเห็นว่าการตายของเคดีเป็นอุบัติเหตุ ไม่มีใครจะคิดอกุศลว่า คนพิการที่
ต้องนั่งรถเข็นอย่างแจ๊ค จะสามารถผลักภรรยาตกลงจากหน้าผาไปได้ อีกทั้งสาเหตุของการ
ตายก็ไม่ใช่การฆ่าตัวตายเพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่ภรรยาผู้ซื่อสัตย์อย่างเคดีจะฆ่าตัวตาย โดยที่
สามีพิการให้ต้องอยู่โดดเดี่ยว

แจ๊คได้คะแนนความสงสารท่วมท้น ไม่ว่าจะจากคณะลูกขุนเพื่อนสนิทมิตรสหาย
ญาติโกโหติกา มาจนกระทั่งถึงประชาชนที่มาฟังการตัดสิน แม้แต่บริษัทประกันยังยอมจ่ายให้
แจ๊คถึง 200,000 ดอลลาร์ โดยไม่ถามอะไรสักคำ!!

ในพินัยกรรม...เคดีขอให้เผาร่างเธอและนำขี้เถ้ามาลอยในสถานที่แห่งความทรงจำ เพื่อ
เป็นอนุสรณ์แห่งความรักของเธอกับเขาในชาตินี้ แจ๊คคิดว่า ไม่มีสถานที่ไหนจะเหมาะสมสำหรับ
ความทรงจำเท่ากับหุบเขาแห่งความรักแห่งนี้...

แจ๊คยืนอยู่ตรงริมผา...ประคองผอบขี้เถ้าอย่างระมัดระวัง เขาแสดงความยินดีต่อชัย
ชนะของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง ต่อแต่นี้ไป เขาจะได้มีอิสระเสรี...มีเงินทองใช้ไม่รู้จักหมด

“ฉันสามารถทำมันสำเร็จลงแล้วอย่างสวยงาม” เขาชมตัวเองขณะพิมพ์คำต่อไปว่า
“คราวนี้ก็จะสนองความปรารถนาอันสุดท้ายของเธอละ...เคดี”

แจ๊คพยายามที่จะเปิดฝาผอบขี้เถ้า แต่แปลกที่ฝาเกิดติดแน่น เขากลับเปิดมันไม่ออก
เขาพยายามดึงฝายออกมาครั้งแล้วครั้งอีก แต่เพราะความเป็นคนขี้โรคทำให้เขารู้สึกหมดแรงและ
ตาลายวิงเวียนในที่สุด

เขากอดผอบไว้ที่หน้าอกและพยายามเปิดมันใหม่ด้วยมือขวา ทันใดนั้นเอง...ฝาผอบก็
เปิดออกให้ขี้เถ้าลอยออกมาเป็นควันกรุ่นบาง ลมอ่อน ๆ พัดผงขี้เถ้าเข้าตา ทำให้แจ๊คต้องหึ่ง
ผอบในมือเพื่อปกปิดดวงตาทั้งสอง

เขามองไม่เห็นอะไรในวินาทีนั้น เหมือนตาเขาบอดไปตามสมมตที่ผลิตความคิดอัน
เหี้ยมเกรียมต่อภรรยาที่แสนดี เขาเข้าไปที่ริมหน้าผา และอย่างไม่มีใครคาดคิด...ร่างของเขา
พลัดตกลงไปข้างล่าง พร้อมกับผงขี้เถ้าในดวงตาและฝ่ามือ

เสียงลมวูบพัดผ่านเข้ามา...คล้ายกับเสียงโหยหวนของหญิงสาว....ไม่มีวันไหนที่เราจะ
พรากจากกัน....

จาก.....TILL DEATH DO THEY PART

ของ.....JAMES WOOD